

Sandıktan "Demokrasi" Çıkacağı **POLİTİK-GÜNDEM** / s.3 Hayaline Kapılmak

Dün genel seçimlerde parlamentoda çoğunluk elde etmenin, emekçiler için iktidar olmak anlamına geldiğini iddia edenler, bugün de mevcut siyasal ve yönetsel yapılanış ve işleyiş içerisinde egemenlerin merkezi iktidarını yerele de yaydığı gerçeğini yok saymaktadırlar. Belediyelerin bir "yerel iktidar" odağı olabileceğini, belediye yönetimlerini ele geçirerek emekçilerin yerel de olsa "iktidarlaşabileceği" yalanını propaganda ederek, adeta iktidarın vadettiği sahte cennetin bir başka versiyonu olan "sosyalist halkçı belediyeciliği" vadederek kitleleri bir kez daha, bu defa da farklı söylemlerle aldatmaktadırlar.

Yeni Demokrasi

özgür gelecek için

14 ŞUBAT 2019 ■ YIL: 2 ■ SAYI: 29 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

MAKALE s.10

Kitle Hareketleri Vesilesiyle Kendiliğindenlik Üzerine

KP, halk ile düzen arasındaki çelişkileri devrim yoluyla sonuçlandırmak için onların her devrimci-demokratik eylemini, önderliğine giriştiği devrimin bir parçası olarak görür. Devrim sürecinin bütün parçalarını "kendi" anlayışı, tarzı ile bütünleştirme amacı güder, sürece önderliğin başarısını böyle mümkün görür.

EKONOMİ s.7

Ekonomik Krizin Görünür Kıldığı Gerçek: Bürokrat Burjuvazi - II

Devlet, kapitalist-emperyalist ülkelerde ekonomik buhran veya savaş gibi özel koşullarda, önceki zamanlardan farklı olarak daha etkin bir rol üstlenir. Bu ülkelerde kapitalizmin özelliği ve sermaye yapısının, sermaye birikiminin niteliği devlete bu özgün koşullar dışında bir rol yüklemenin önüne geçer.

yerel seçimlerde KİTLELERİN ALDATILMASINA İZİN VERMEYELİM!

12

KOLEKTİF-DOĞRULTU

yerel seçimlerde kitlelerin aldatılmasına izin vermeyelim

16

KADIN

8 Mart'a giderken tüm coşkuyla örgütleyelim, örgütlenelim!

21

DÜNYA

Suriye'de çözüm arayışları

Tatar Ramazan

Tatar Ramazan filmi içeriği itibariyle politiktir ve filmin biçimsel özellikleri toplumsal sinema anlayışıyla örtüşür. Yani yönetmen Melih Gülgen, Tatar Ramazan filminde politik sorunları ele alır ve halkın dikkatini bir noktaya çekerek sosyal bilinci geliştiren bir sinema anlayışının dilini kullanır.

Mike Wayne "3. Dünya Sineması" kitabının girişinde şu aforizmaya yer veriyor: Tüm filmler politiktir, ancak her film aynı tarzda politik değildir. Geçmişteki sosyal meseleleri anlatan günümüzle ilişkilendirilen politik filmlerin vizyona girdiği zamandaki etkisini saptamak önemlidir. Ortaya çıkarılan film seyircilerin entelektüel birikimindeki, yaşamlarındaki ve kültürlerindeki farklılıklarla idrak edilir. Geçen haftalarda vizyona giren Mahmut Fazıl Coşkun'un son filmi Anons; 63 deki başarısız darbe girişimindeki apoletli askerler etrafında şekilleniyor. Senaryosunu Ercan Kesal ile yazan yönetmen filmin politik olmadığını ve 15 Temmuz öncesinde hazırlanmaya başladığını söylese de ülkemizde izleyenlerin hemen hepsi 15 Temmuz'daki başarısız darbe girişimiyle ilişkilendirmiştir. Yani dolaysız toplumsal muhtevası olan filmler toplumun siyasal olaylara bakışını işaret edecek değıştirir.

Geçmişte çekilen politik bir filmin günümüzde nasıl değerlendirildiğini hesaba katmamak sinema filmini sadece biçimsel özellikleriyle ele almak demektir. Sinema filminin içsel olduğu kültür, başka kültürlerde ve ayrımlı zamanlarda farklı yorumlanır. Politik sinemanın dilini kullanan filmler ise kapitalizmin süregelen çelişkilerini saptamaya çalışarak, sistemin elinin uzandığı her yerde ve her dönemde sistemin çıkmazlarını -farklı yorumlanmasına rağmen- kendiliğinden deşifre eden yapıdadır.

Melih Gülgen'in soyunduğu zorlu görevi -politik bir atmosferde (90'lar) politik sinema yapma gayretini, toplumun bilincine etkisini

saptamak ele aldığı hapishaneler konusu özelinde önceliklidir. Türkiye'de ve dünyada emperyalizmin saplandığı krizi aşmak için devreye soktuğu neo-liberal politikaların bir eli olan "F tipi" hapishane modelinin dayatıldığı, fiili saldırıların gerçekleştiği bir tarihsel kesitte Melih Gülgen'in filminin toplumun bilincini olumlu yönde etkilediğini söyleyebilir miyiz?

1987'de başlayan, hapishanelerdeki koğuş sistemi yerine F tipi modelin hayata geçirilmeye çalışıldığı o dönem içeride bulunan ve bugüne oranla sayısı çok daha fazla olan siyasi tutsaklar bu durumu protesto etmiştir. Toplumsal muhalefetin güçlü olarak tanımlandığı bu yıllarda hapishaneler dışında da gösteri yürüyüşleri gerçekleşmiş, çeşitli devrimci örgütler, sendikalar ve sivil toplum kuruluşları tarafından hayata geçirilmek istenen bu uygulamaya karşı çıkmıştı. 1987'de başlayan bu süreç 2000'lere kadar aralıklarla devlet eliyle uygulanmaya çalışılmış ve her defasında toplumsal muhalefete çarparak ertelenmiştir. F tipi hapishane modelini uygulanmaya çalışılırken, medya bu dönemde aktif rol oynamış manipülasyonlar üretirken çeşitli söylemlerle yapılmak istenen "hayata dönüş operasyonları"na zemin hazırlamıştı.

Dönem itibariyle devrimci hareketlerin toplumsal muhalefetteki baskınlığı sırasında hapishanelerde ağalar ve gardiyanların yoksullara çile çektirdiği bir film yapmak ve buna karşı duran halkın değer verdiği yiğitlik, mazlumun yanında olmak gibi kavramları bir karakter üzerinden açıklamak oldukça cazip

olsa gerek. Filmin temasını politik görüngülerle süsleyen etmenler bunlar. Fakat Melih Gülgen'in derli toplu sosyal bir analizi olmadığı çok açık.

1990 tarihli Tatar Ramazan filmi, F tipi hapishane modelinin uygulanmaya çalışıldığı bir dönemde, politik bir atmosferde ortaya çıkmıştır. Filmin büyük bir kısmının geçtiği mekan olan hapishanede adli mahkumlar kalmakta, koğuşlar; koğuş ağaları ve gardiyanlar işbirliğinde yönetilmektedir. Filmin başkarakteri Tatar Ramazan yalnız başına yoksulların ve acizlerin derdini kendine dert bilerek gardiyanlarla

ağaların karşına dikiliyor. Hollywood eksenli bir dil olan kahramanlaştırma bu noktada kendini gösteriyor ve filmin politik olma gayretinden bu bakımdan birinci fire veriliyor. Tatar Ramazan'ın gardiyanlar ve ağalarla sıkı sıkıya giriştiği mücadele, Tatar Ramazan'dan öteye gidemeyen naçizane bir başkaldırı olarak kalıyor. Tatar kendi başına mücadeleye veren, verdiği mücadelede yiğitliğinden ve yılmazlığından dolayı sahipleniliyor fakat ölüme mahkum bir tutsağın idamına önyak olarak kandırılmaktan öteye gidemiyor. Karakterin bu noktadaki çaresizliği izleyenin kurduğu empatiyle hüsrana uğruyor. Başkarakterin sevinci sevincimiz, hüznü hüznümüz oluyor ve takılıyoruz Ramazan'ın peşinde maceralara.

İçinde bulunduğu çıkmaz Tatar Ramazan tarafından her aşılmaya çalışıldığında izleyen tarafından desteklenmesindeki en önemli unsur filmin popülist söylemleri. Ramazan'ın garibanların hakkını sa-

vunurken gösterdiği yiğitlik vs.dir. Ramazan'ın mücadelesi bir türlü toplumda karşılığı olan hapishanelerin genel durumunun kaynağı devlete yönelmiyor. Aksine filmde siyasi otoritenin bir figürü olan müdürün aslında iyi niyetli olduğu, gardiyanın müdürü kandırdığı bir sahneyle filme işleniyor. Siyasi otoritenin figürü olan müdür bu şekilde aklanırken, bu aklama durumuna birkaç örnek daha vermek mümkün. Filmin başında da "devlet mahkumlara bir de özel araç mı tahsis etsin kardeş" gibi diyaloglarla siyasi otorite her daim su üstünde tutuluyor. Yani Tatar Ramazan hiçbir şekilde sisteme yönelmiyor aksine içine girdiği çıkmazlarla onun her şeye kadirliğini ve yenilmezliğini pekiştiriyor. Böylece Tatar Ramazan politik bir film değil politik olma gayreti taşıyan bir film olmaktan öteye gidemiyor!

Filmin en tehlikeli olduğu nokta ise F tipi dayatmasının olduğu dönemde devlet yetkililerinin en büyük mottosu olan "hapishanelerde denetim yok, herkes kendi başına hareket ediyor"a mükemmel bir destek oluşturması. Filmde hapishanelerdeki kaosun nedeni olarak doğrudan siyasi mahkumlar ve gardiyanlar gösterilmiş. Açlık ve yoksulluğun hat safhada olduğu bir durumda devlet elinden geleni yapıyor. Filmin sonunda gösterilen iyi niyetli asker imgesi ise savaşta oldukları için hapishanelerin ikinci plana atıldığı çağrışımı yaratıyor. Bu noktada askerin devletin doğrudan bir kolu olduğu gerçeği, müdürün ikincil kaldığını yani esas olarak savaştan doğan kıtlıktan dolayı hapishanelerde yaşam şartlarının kötü olduğu sonucu çıkıyor. Özetle filmde politik olarak şu kısır sonuç çıkıyor: Devlet aslında hapishaneleri iyileştirmeyi istiyor fakat savaş var; hapishaneler, tutsaklar, ağalar ve gardiyanların denetimi altında; hapishane müdürleri kandırılıyor. Gelin ele ele verip "beş yıldızlı oteller" inşa edelim!

Bir Yeni Demokrasi Okuru

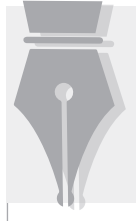

Yeni Demokrasi Senin Sesindir. Abone Ol, Abone Bul!

Yeni Demokrasi	6 Aylık	30 TL	12 Aylık	60 TL
Partizan	6 Aylık	26 TL	12 Aylık	52 TL
Yeni Demokrat Gençlik	6 Aylık	16 TL	12 Aylık	32 TL

PTT Hesap Numarası:

Ertan Çıta adına; 14920731

SANDIKTAN "DEMOKRASİ" ÇIKACAĞI HAYALİNE KAPILMAK

Ülkemizde ekonomik ve siyasal krizin sonuçlarının yaşamın her alanında, bütün yıkıcılığı ile hissedildiği bir süreci yaşıyoruz. Son birkaç yıldır çeşitli vesilelerle gündeme gelen seçimler, yönetememe krizinin en belirgin göstergelerinden biri olmuştur. Seçimler, sistemin kendisini meşrulaştırma araçlarından biri olarak en çok da faşizm koşullarında "demokrasi pelerini" işlevi görmektedir.

Seçimler, hakim sınıflar için kriz koşullarının bir zorunluluğu, ihtiyacı ve kaçınılmazlığıdır. Bu süreçte yaşanan saldırılar, dışımızda o çokça dillendirildiği şekliyle ne tek başına AKP'nin ne de onunla özdeşleştirilen Erdoğan'ın kişisel tercihidir. "Olağan" koşullarda yan yana ve tek blok halinde hareket eden sermayenin bütün uşakları, bugün tıpkı bir önceki genel seçimlerde olduğu gibi bu seçimler sürecinde de iki ayrı sürecin "demokratik" renk katmanı olarak ayrı "blok"larda demokratik yarış yalanını örgütleyeceklerdir. Bu bloklaşma hali, sadece bir klik çatışmasıdır daha fazlası değil. Zira mevzu bahis "devletin bekası" olduğunda, bahsi geçen bloklaşma halinin nasıl da tek blok haline geldiği bilinmez değildir. "Demokrasi" payesi biçtikleri bu seçim sonrasında da atacakları en önemli adım, sürecin açığa çıkaracağı yeni olanaklarla faşist diktatörlüğün yıpranmış, paçavra dönmüş kurumlarını, ihtiyaç duyulan yeni siyasal adımlarla hep birlikte onarmaya çalışmaları olacaktır.

Ekonomik kriz gün geçtikçe kendisini sokaklarda ifade etmeye başlamıştır. İşsizliğin arttığı, hak gasplarının alabildiğine azgınlaştığı bu süreçte seçim süreci öncesi kıpırdamaya başlayan bir kitle muhalefetinin korkusu, egemenleri bir başka noktada birleştirmektedir; muhalefeti de sistem içinde eritmek! CHP ve İyi Parti ortaklığı faşist "Millet İttifakı" bunun için oldukça idealdir. Faşizmin düzen dışı muhalefet dinamiklerini yok etmek, edemiyorsa etkisizleştirerek kendisine yedeklemek gibi bir görevin yüklü olduğu adrestir CHP. "Sol", "muhalef" kimliği bu görevin yerine getirilmesi için kullanılan argümanlardan başka bir şey değildir. Bugün AKP/Tayyip karşıtlığı üzerinden girdiği konumlanma, sadece kendi temsil ettiği kliğin çıkarları gereğidir. Hal böyleyken CHP'yi meşrulaştıran her

türlü pratiğin direkt sisteme hizmet ettiği gerçekliği bir sır değildir.

31 Mart Yerel Seçimleri öncesinde reformist hareketlerin, CHP-İyi Parti ittifakı içerisinde aktif olarak konumlanmayı demokrasi mücadelesinin bir görevi olarak tanımlamaları oldukça manidardır. Muhalefeti AKP iktidarına muhalif olmakla sınırlayan, bir şekilde onun karşısında konumlanan, iktidar perspektifinden uzak bir politika ve anlayışla faşist CHP ile yeni ittifaklar kurarak (aynı zamanda "millet ittifakı"yla) seçim sürecine girmeleri reformist anlayışlarının doğasına uygundur. Ancak bu politikanın ciddi bir savruluş olduğunu da vurgulamak gerekir. ÖDP Başkanlar Kurulu üyesi, şimdinin CHP Beyoğlu Belediyesi Başkan Adayı Alper Taş (esas olarak ÖDP) bu sefil savruluşun son, somut bir örneğidir. Peki, bu "son"dan reformizm ders çıkarır mı? Sınıf karşıtlığını seçim sandıkları ile gölgeleyen, (gizleyen demek yanlış olmayacaktır) demokrasinin varlığını sandıkların varlığı ile eşitleyen, seçimlere katılıma stratejik anlamlar yükleyerek kitlelerin tepkisi ve öfkesini maniple eden, Erdoğan "ha bu gün, ha yarın gidecek" diyerek geleneksel papatya falları açma işi ve uğraşında olanların dersler çıkaracaklarını beklemiyoruz.

Tartışılması gereken başka bir sorun da seçim ve sandık fetişizminin ortaya çıkardığı "sosyalist belediyecilik" anlayışıdır. Dün genel seçimlerde parlamentoda çoğunluk elde etmenin, emekçiler için iktidar olmak anlamına geldiği propaganda edilirken, bugün de mevcut siyasal ve yönetsel yapılanış ve işleyiş içerisinde egemenlerin merkezi iktidarını yerele de yaydığı gerçeği yok sayılmaktadır. Bu kesimler belediyelerin bir "yerel iktidar" odağı olabileceğini, belediye yönetimlerini ele geçirerek emekçilerin yerel de olsa "iktidarlaşılabileceği" yalanını propaganda ederek, adeta iktidarın vadettiği sahte cennetin bir başka versiyonu olan "sosyalist halkçı belediyeciliği" vadederek kitleleri bir kez daha, bu defa da farklı söylemlerle aldatmaktadır.

Israrla görmezden gelinen ya da yanlış bilinen esas şey, tıpkı parlamenter avanaklıkta olduğu gibi merkezi yönetimlerle yerel yönetimlerin ilişkileri üzerinden, devlet ve iktidar sorununa bakıştaki zincirleme yanlışlıklardır. Buradaki en temel yanlışlık; sınıf ilişkilerini, bunun temellerini oluşturan üretim ilişkilerine dair iktidar aygıtları

gerçeğini, mevcut siyasal ve anayasal yapı ve esaslara göre yerel yönetimlerin, ülkenin genel siyasetini etkilemek bir yana, herhangi bir siyasal yetkiden bile yoksunluğunu da kabul etmeyiştir.

Bizzat ÖDP'nin kökenin oluşturan geleneğin Fatsa pratiği (kendi içinde olumlu deneyimler barındırsa da) mevcut sistemde seçimlerle yerel iktidar kurulamayacağını en somut örneklerindedir. Sistem sınırlarının dışına çıkıldığı anda saldırının hedefinde olan her türlü hareketin baskı ve zorla sindirilmeye, ezilmeye çalışıldığı faşizm koşullarında yapılan seçimlerin de aslında bir aldatma olduğunu, bir maske olduğunu anlayamamak, reformistlere özgü olsa gerek. Ya da yakın süreçte HDP'li belediyeler üzerindeki saldırılar, kayyum politikaları, sistemin belediyelerle iktidarı teslim etmeyeceğinin en somut örneklerindedir. Kaldı ki bu belediyelerin yerel iktidar gibi bir hedefleri olmamasına rağmen saldırılara maruz kalması, en basitinden demokrasi mücadelesine bir saldırı olarak algılanmalıdır. Ki ülkemizde demokrasi sorununun çözümünün dahi, zora dayalı bir mücadele ile gerçekleşeceğini yadsıyan reformizmin, bu kulvarda demirlemesi aslında pek de şaşırtıcı değildir.

Belediye seçimlerinde başarılı olmakla, yerelde iktidar olmak bir ve aynı şey değildir. Bugün aslanan; kitleleri aldatan, onun bilincini bulandıran reformist hayalleri değil, MLM çizginin sosyal politik yaşamda, dinamiğin kendi devrimci öznesiyle, kendi örgütsel hattında buluşarak zora dayalı mücadele biçimlerinin örgütlenmesidir.

Diğer yandan HDP, "saray rejimini (!)" geriletme ve demokrasiye katkı sunmak adına CHP lehine Batı illerinde aday göstermemektedir. Bu kliğin gösterdiği adayları desteklemek, kitleleri de desteklemeye davet etmek, Tayyip ve hükümet karşıtlığı üzerinden seçimlere yaklaşmak, sınırları tartışılır demokrasi anlayışından radikal olarak geri adım atmak anlamına gelmektedir. Temel sınıf ve iktidar ilişkilerini yok sayarak yaşanan saldırıları AKP ile sınırlayan bu hattaki ısrar, Kürt Ulusal Hareketi'nin devrimci dinamiklerinin, kitlede gelişen her türlü öfkenin, tepkinin törpülenmesine ve o dinamiklerin hızlıca körleştirilmesine hizmet eder.

HDP'nin, CHP'ye destek kararı, özelde

demokratik Kürt mücadelesine, genelde ise ülkemizde parçası olduğu demokratik mücadeleye en ufak bir katkı sunmayacaktır. "Fedakarlık" adına atıldığı ifade edilen bu adının, objektif olarak sistemin işine yaradığı konusunda hiçbir kuşku yoktur. Faşizm, ülkemizde sadece AKP/MHP ile sınırlı tutulmayacak kapsamda bir devlet biçimidir. İyi Parti ve CHP gibi sistemin burjuva-feodal partilerini faşist politikalarından azade görmek, en iyi niyetle siyasal körlüktür.

Tüm reformistlerimiz gibi HDP'nin de seçimlere atfettiği anlamı; devrim ve demokrasi mücadelesinde merkeze koyma ve sistem içi çözüm yollarında ısrarın geldiği nokta olarak tanımlamak abes olmayacaktır. HDP'li milletvekillerinin tutuklanmasının önünü açan oylamaya katılarak oy veren, onay veren, kayyumlara muhalefet etmeyen, Efrin başta olmak üzere Irak, Suriye ve Türkiye Kürdistanı'na dönük askeri operasyonları destekleyen, Avrupa Konseyi'nde ülkede siyasal baskının olmadığı yönünde parmak kaldıran Millet İttifakı bileşenlerinin batıdaki belediyeleri almasının, demokrasinin kazanımı olarak tanımlanması, HDP açısından sorgulanması gereken bir destek politikasıdır. Bu tür duruş ve anlayışların, devletin faşist saldırganlığına karşı ortak zeminde direnişler örgütlenmesinin de önünde köstek olabileceği akıllardan çıkarılmamalıdır.

Biz; somutla özgünlüğü kaynaştıran net, yaratıcı, politik yaklaşımımızı örgütleyeceğimiz asgari planda ortaklaşırken; esas olarak kendi siyasi çalışmamızı ana referans alacağımızı, nesnele uyumlu komünist-devrimci özne olarak rolümüzü oynamaktaki kararlılığımızı ve ısrarımızı ifade etmiştik. Bu kararlılık ve ısrarla bir kez daha; emekçileri pasifize eden, onların umut ve beklentilerini sistemin gerici kanadına havale eden, tasfiyeciliği ören ve yanlış bilinç taşıyan siyasal program ve anlayışlara karşı kitleleri uyarma görevimizi; hiçbir siyasal hareketin kayıtsız şartsız destekçisi olmadan bu çizgi ve anlayışlara karşı ideolojik-politik temelde mücadeleyi örgütleyerek geliştireceğiz. Sınıf bilinçli proletaryanın siyasal dünya görüşünün ilkelerini ve temel isteklerini savunmak ve kitlelerle buluşmak için özel fırsatlar sunan yerel seçimlere bu perspektifle müdahil olacağız.

“YAŞASIN ŞEHİTLERİMİZİN YIKILMAZ MİRASI!”

HABER MERKEZİ- “Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası” vesilesiyle gazetemize kart yollayan Tekirdağ 1 No’lu F Tipi Hapishanesi’nden Tutsak Partizanlar, devrim ve komünizm şehitlerini anarak, gazetemizin birinci yılını selamladılar. Tutsak Partizanların mesajı şu şekilde;

Geleceği ışıtan, karanlıkları aydınlatan ateşin alazları, devrimimizin kutup yıldızı şehitlerimizi saygıyla anıyoruz. Tutsak ve şehit ailelerimizi, dostlarımızı-yoldaşlarımızı devrimimizin cefakar, yiğit kadınlarını, analarımızı selamlıyoruz.

Halkın birliği ve kurtuluşu mücadelesini yükseltmek şehitlerimizin bize bir vasiyetidir. Onların vasiyetini yerine getirmek, mirasını yükseltmek temel sorumluluğumuzdur.

Dünyanın hemen her yerinde halklara dönük baskı, zulüm ve sömürü dizginlerinden boşalmış sürmektedir. Halkları görkemli ve kahredici bir mücadeleye mecbur eden bu koşulları yaratanların mezarlarından başka sığınacak yerleri olmayacaktır.

Dünyanın dört bir yanındaki kitlesel hareketler devrimin başarısı için hayati olan komünist önderliklerin zorunlu olduğunu yakıcı biçimde hatırlatmaktadır. Bu zorunluluğu daha güçlü daha yüksek düzeyde kavrayarak sınıf mücadelesine yoğunlaşmak şehitlerimizin, halkımızın davasının bir gereğidir. Sınıflar mücadelesinde yenilgiler gerçeğini, her yenilgiyi büyük bir tecrübe ve yenilgilerden öğrenmeyi ilerlemenin/kazanmanın koşulu kabul ederek devrim mücadelemizi sürdürüyoruz. Şehitlerimizden öğrenerek ilerleyip mücadeleyi zaferle taçlandıracağız!

Yolumuza ışık tutan, ilkelerimizi, değerlerimizi ve şehitlerimizin mirasını temsil eden Yeni Demokrasi’yi 1. yılında selamlıyoruz. Onun ilkelerimize, değerlerimize yönelen her türlü saldırıya karşı bir bayrak gibi daha güçlü dalgalanmaya devam edeceğine, çalışmalarını bu bilinçle sürdüreceğine inanıyoruz. Yeni Demokrasi’yi güçlendirmek, daha nitelikli hale getirip ileri taşımak şehitlerimizin canları pahasına yarattıkları değerleri korumak, devrimi savunmak demektir. Şan olsun Yeni Demokrasi’ye!

Selam Olsun Düşene-Dövüşene!

Yaşasın Şehitlerimizin Yıkılmaz Mirası!”

“Evlatlarımızın Direnişi Kesintisiz Sürüyor”

İSTANBUL- Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri tarafından “Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası” vesilesiyle İstanbul’da bir etkinlik düzenlendi. Düzenlenen etkinliğe çok sayıda şehit ve tutsak ailesi katılırken, Grup İsyan Ateşi de kavga marşlarıyla sahnede yerini aldı.

Etkinlik ilk olarak devrim ve yüce komünizm davasında ölümsüzleşenler anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından kolektif bir şekilde hazırlanan yemeklerin dağıtımı yapılarak etkinlik başlatıldı. Anma etkinliğinde ilk sözü Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri temsilcisi aldı. PŞTA temsilcisi sözlerine; “şehitlerimizi daha güçlü bir yürek atışıyla andığımız bu haftada onları yaşatmanın mücadelelerine omuz vermek olduğunu bilerek bu anmayı gerçekleştiriyoruz. Bu sömürü düzeni kurulduğundan beri binlerce, on binlerce hatta milyonlarca halk evladı toprağa düştü. Zulme, saldırıya, sömürüye, baskıya karşı öfkenin cisimleştiği, bir tokat gibi

bu saltanatın sahiplerinin yüzünde patladığı, evlatlarımızın direnişi kesintisiz sürüyor” diyerek başladı.

“Çocuklarımızın canları/kanlarıyla yaşam verdiği kavgada biz anne ve babaları, kardeşleri bir bütün aileleri hiçbir zaman bu mücadelenin dışında olmadık/olmayız. Bu mücadele ço-

bir fedakarlıktan kaçınmayan o koursuz vazgeçişini başarmış şehitlerimizi unutmayacak...

Şehitlerimiz, insanlığa karşı sorumluluklarını yerine getirmenin onuru ve huzuruyla yoldaşlarının arasında, yüreklerimizde mücadelelerini sürdürmeye devam ediyorlar.

Yeter ki yüreğimiz sınıf mücadelesi içinde atsın, yeter ki ayaklarımızın bu yolda yürüme kudreti olsun, yeter ki ellerimiz onların kavradığı kabbazları kavrasın. Bu bilinçle hepimizi umut ve dirençle selamlıyoruz.”

PŞTA temsilcisi

sinin konuşmasının ardından Grup İsyan Ateşi kavga marşlarını seslendirdi. Partizan adına yapılan konuşmayla devam eden etkinlikte, şehit ve tutsak aileleri söz aldı. Aileler evlatlarının direnişini sahiplendiklerini belirtirken, bu mücadelenin devamcısı olacaklarını, olunması gerektiğini ifade ettiler. Anma etkinliği yapılan konuşmaların ardından sona erdi.

“Ağır kayıplar veriyoruz. Her biri cihan parçası yoldaşlarımızı sonsuzluğa uğurluyoruz. Meral’den Gül ve Hasret yoldaşlara, Aliboğazi’na, Mercanlar’a şehitlerimizin destansı direnişleriyle, sömürü düzeninin yıkılmasının tarihi yazılıyor. Ve bu insanlık tarihi de hiç

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri, Parti ve Devrim Şehitlerini Mezarları Başında Andı

KARTAL- Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri tarafından Sarıgazi Mezarlığı’nda “Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası” vesilesiyle bir anma gerçekleştirildi.

Proletarya Partisi şehitleri şahsında, devrim ve yüce komünizm davasında ölümsüzleşenler anısına saygı duruşu ile başlayan anmada Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri adına bir konuşma gerçekleştirildi. Gerçekleştirilen konuşmada, “şehit düşen, tutsak düşen evlatlarımızın direnişini sahipleneceğiz, anılarına

ve miraslarına sahip çıkacağız” denilirken “gerçekleştirilen topyekün saldırı dalgasına karşı bu mücadelenin en önünde yer alıp toprağa düşen evlatlarımızın, yoldaşlarımızın devamcısı olacağız” ifadeleri kullanıldı.

PŞTA adına yapılan konuşmanın ardından, tutsak Partizanların Ocak ayı vesilesiyle gönderdiği mesaj okundu. Mesajın ardından “Gerillalar Ölmez Yaşasın Halk Savaşı”, “Devrim Şehitleri Ölümsüzdür”, “Şehit Namırın” sloganları atıldı. Anma etkinliği şehit ve tutsak ailelerinin konuşmalarının ve şehitlere dair anlatımlarının ardından, Proletarya Partisi şehitlerinin mezarlarına karanfil bırakılmasının ardından sona erdi.

Sanatçı Hakan Yeşilyurt yaşamını yitirdi

HABER MERKEZİ- Eftelya, Se-Aşksın, Çökertme, Bize Kalan gibi albümlerin sahibi sanatçı Hakan Yeşilyurt, geçirdiği kalp krizi sonucu yaşamını yitirdi. Yeşilyurt’un vefat haberini kuruluşunda emek verdiği Önder Babat Kültür Merkezi, “Çok değerli dostumuz, arkadaşımız Hakan Yeşilyurt’u kalp krizi sonucu kaybettik. Bu erken ve ani kayıp bizlere büyük bir acı yaşattı. Acılı ailesine, dostlarına ve yoldaşlarına başsağlığı diliyoruz” diyerek duyurdu.

Yeşilyurt, Adalılar grubunun kuruluşunda da yer almıştı.

Açlık grevleri yayılıyor

HABER MERKEZİ – Abdullah Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması talebiyle Demokratik Toplum Kongresi (DTK) Eşbaşkanı ve Halkların Demokratik Partisi (HDP) Hakkari Milletvekili Leyla Güven'in başlatmış olduğu süresiz dönüşümsüz açlık grevi eylemleri birçok hapisanede yayılarak devam ediyor.

Leyla'nın eylemi 90'ıncı gününe ulaşırken 16 Aralık'ta 10 hapisanede başlayan ilk gruptaki 35 tutsağın eylemi 52'nci, 17 Aralık'ta 3 hapisanede başlayan 10 tutsağın eylemi 51'inci, 26 Aralık'ta 13 hapisanede başlayan 35 tutsağın eylemi de 42'nci, 27 Aralık'ta bir hapisanede bir tutsağın başladığı eylem 41'inci, 28 Aralık'ta bir hapisanede 11 tutsağın eylemi 40'inci, 2 Ocak'ta bir hapisanede bir tutsağın başladığı eylem 35'inci, 5 Ocak'ta 26 hapisanede yüzü aşkın tutsağın başladığı eylem de 32'nci gününde.

15 Ocak'tan bu yana eyleme dahil olan Demokratik Bölgeler Partisi (DBP) Eş Genel Başkanı Sebahat Tuncel ile HDP eski Milletvekili Selma Irmak'ın eylemi de 21'inci gününe ulaştı.

Nazımiye'de seçim çalışmaları sürüyor

DERSİM- Dersim Nazımiye'de Devrimci Güçbirliği adayları olan Özkan Arslan ve Rahime Kızıllan'ın seçim çalışmaları sürüyor. 12 Şubat günü sabah saatlerinde Nazımiye ilçe merkezinde, Dersim Devrimci Güçbirliği tarafından esnaf ziyareti gerçekleştirilerek, halkın sorunlarına dair sohbetler gerçekleştirildi.

Yoğun polis baskısı tacizi altında gerçekleşen çalışmalarda, sürekli göç veren, sindirilmeye ve baskı altına alınmaya çalışılan Dersim halkının bu faşist baskılara boyun eğmeyeceği ifade edildi.

Dersim Devrimci Güç Birliği aday tanıtım toplantısı gerçekleştirildi

HABER MERKEZİ- Dersim Devrimci Güç Birliği, belediye eşbaşkanı adaylarını açıklamak ve tanıtmak için Dersim Düşün Salonu'nda program düzenledi. Halkların Demokratik Partisi (HDP) Eş Genel Başkanı Sezai Temelli, EMEP Genel Başkanı Selma Gürkan,

PARTİZAN, Demokratik Bölgeler Partisi (DBP) Eş Genel Başkan Yardımcısı Halide Türkoğlu, Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP) Genel Başkanvekili Şahin Tümöklü, Demokratik Aleviler Derneği yöneticileri, HDP milletvekil-

leri Alican Önlü, Murat Çepni, Ali Kenanoğlu, DBP ve HDP PM üyeleri programa katılım sağladı. Etkinlikte sanatçı Pınar Aydınlar ve milletvekili Barış Atay'ın mesajları okundu.

Siyasi parti temsilcileri, Dersim halkı tarafından slogan ve zılgıtlarla kentin girişinde bulunan Aktuluk Kalan Petrol'de karşılandı, ardından oluşturulan araç konvoyu ile şehir merkezine

gelindi. HDP İl binası önünde bir araya gelen siyasi partilerin temsilcileri ve Dersimliler, buradan programın düzenleneceği salona yürüdü.

SALON POSTER VE PANKARTLARLA DONATILDI

Figen Yüksekdağ ve Selahattin Demirtaş ile tutuklu bulunan belediye eşbaşkanlarının posterlerinin asıldığı salona ayrıca "Kendimizi de kentimizi de bizler yöneteceğiz", "İttifak kazandıkça güç birliği kazanacak", "İrademize kayyum atanamaz" yazılı Kürtçe ve Türkçe pankartlar ve Partizan flamaları da asıldı.

TUTUKLU EŞBAŞKANLAR MESAJ GÖNDERDİ

Belediye Eşbaşkanı Gültan Kışanak ile aynı yılın Kasım ayında tutuklanan Demokratik Bölgeler Partisi (DBP) Eş Genel Başkanı Sebahat Tuncel'in yargılandığı davanın 12'nci duruşması Malatya 1'inci Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Duruşma öğlen arasından sonra Kışanak'ın savunması ile devam etti. Kışanak, resmi yazışmalarının örgütsel doküman olarak lanse edildiğine dikkat çekerken, "Eğer yapılan tüm hizmetler örgütsel doküman olarak veriliyorsa insanın 'bu örgüt iyi işler yapıyor' diyesi geliyor" diyerek üzerine atılan hiç bir suçu kabul etmediğini söyledi.

'DEVLETİN BANA ÖZÜR BORCU VAR'

Ayrıca Diyarbakır hapisanesi önünde yapılan anma konuşmasına değinen Kışanak, "19 yaşında cezaevine girdim ve Esat Oktay'ın zulmüne boyun eğmedim. Yanında ayağa kalkmadığım için beni köpeğinin iki metre karelik odasına koydu iki ay

Etkinliğe ayrıca görevden alınan ve yerine kayyum atanan Dersim Belediye Eşbaşkanları Nurhayat Altun ve Mehmet Ali Bul'un yanı sıra kentte geçmiş dönemde belediye eşbaşkanlığı yapmış Edibe Şahin'in tutuklu buldukları hapisaneden gönderdiği mesajlar okundu.

Aday tanıtım toplantısında merkez ve ilçe belediyelerinin adayları halka tanıtıldı. Pertek Belediye Başkan adayı; Mustafa Taşkale, Mazgirt Belediye Başkan adayı; Ali Ekber Saraklı, Akpazar Beldesi Belediye Başkan adayı; Orhan Çelebi, Songül Doğan, Nazımiye Belediye Başkan adayı; Özkan Arslan ve Rahime Kızıllan Ovacık

Belediye Başkan adayları; Serpil Argın, Sinan Zenk, Pülümür Belediye Başkan adayı; Gürol Yılmaz, Hozat Belediye Başkan adayı; Nesimi Atas, İlknur Doğan, Çemişgezek Belediye Başkan adayı; Süleyman Karadağ, Dersim Merkez; Nurşat Yeşil, Hıdır Demir.

Tuncel'e 15 yıl, Kışanak'a 14 yıl 3 ay hapis cezası verildi

HABER MERKEZİ- DBP Eş Genel Başkanı Sebahat Tuncel ve Diyarbakır Belediyesi Eşbaşkanı Gültan Kışanak'ın yargılandığı davada karar verildi. Kışanak'a üyelikten 11 yıl 3 ay, propagandadan 3 yıl, Tuncel'e ise 9 yıl 9 ay, propagandadan 5 yıl 3 ay hapis cezası verildi.

Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığınca yürütülen soruşturma kapsamında 2016 yılının Ekim ayında tutuklanan Diyarbakır Büyükşehir

o pislüğün içinde kaldım. Zorla okutmak istedikleri marşları okumadım askeri saç tıraşı olmadım diye işkenceler gördüm.

Bunca olana rağmen zulmün biteceğine inandım, umudumu korudum böylece ruh sağlığımı da korudum. Bunları hiç bir yerde dile getirmedim ama yaşadıklarım suçlama olarak karşıma çıkıyor. Bu hiç bir şekilde suç olarak karşıma çıkamaz. Diyarbakır cezaevinde o vahşetle yüzleşilmeden hiçbir sorun çözüme kavuşmaz. Bülent Arınc yaşadıklarımı kıyısından duymuş, 'ben o kadının yerinde olsaydım dağa çıkardım' demiş. Ama ben öyle yapmadım ayakta kaldım direndim. Yan koğuşumda bir erkek dövülerek işkence edilerek katledildi. Eşi yanımdaydı birlikte feryadını işitiyorduk. Bu devlet bana özür borçludur ama kalkmış suç olarak önüme koyuyor asla suç olarak kabul etmiyorum" dedi.

DERİTEKS, işten atma saldırısına karşı Özgül Nakış önünde basın açıklaması düzenledi

İSTANBUL- İstanbul Şirinevler'de bulunan Özgül Nakış'ta DERİTEKS Sendikası'na üye işçileri patron tarafından işten atıldı. Bu işten atma saldırısına karşı DERİTEKS tarafından Özgül Nakış önünde basın açıklaması düzenlendi.

Belediye-İş 2 No'lu Şube, DiSK/Gıda-İş, TÜM-TİS, İnşaat-İş ve Devrimci Demokratik Sendikal Birlik üyelerinin katıldığı basın açıklamasında, basın metnini DERİTEKS Avrupa Yakası Temsilcisi Veysel Arslan okudu. "Emek sömürsünün hemen hemen her sektörde yaşadığı sıkıntı gün geçtikçe artarak devam ediyor. Artan işsizlik, enflasyon, çalışma hayatının insan sağlığını hiçe sayan koşulları, her gün yaşanan iş cinayetleri, asgari ücretin insanca yaşamdan ve yoksulluk sınırından bile çok uzak oluşu, güvencesiz çalışma koşulları birçok işçiyi ve sektör çalışanlarını adeta yaşama tutunma mücadelesi ile karşı karşıya

birakıyor. Bırakın insanca yaşayacak ücret ve insanca çalışma koşullarını adeta kölelik düzenini andıran çalışma şartlarına mahkûm olarak üretim yapılıyor" sözleriyle açıklamasına başlayan Veysel Arslan geçtiğimiz günlerde atanmadığı için hayatına son veren öğretmen Halil Mustafa Bozkurt'un, intiharının bu düzenin bir sonucu olduğunu ifade etti.

"12 saat çalışan ve ücretlerine zam isteyen nakış işçileri, işverenin asgari ücrete yapılan zammın yarısını teklif etmesi üzerine, işçiler düşük zam dayatmasına ve fazla mesai ücretlerinin ödenmemesine karşı iş bırakarak tepkilerini göstermiş, insana yaraşır iş ve insanca yaşayacak ücret talep etmişlerdir. 25'e yakın çalışanı bulunan Özgül Nakış'ta 12 makineci 2 vardiya sorumlusu arkadaşımız iş bırakmış, günlük 12 saat çalışmış, günün 8 saatlik çalışma süresi sonrası fazla mesai olarak hesaplanması gerekir-

ken maaş karşılığında çalıştırılmış, geceleri 7,5 saat olması gereken çalışma yasası ihlal edilmiştir. Yaşanan bu ihlaller yetmezmiş gibi haklarını arayan işçi kardeşlerimize kapı gösterilmiştir" ifadeleriyle devam edilen açıklamada, Özgül Nakış patronunun görüşme taleplerini geri çevirerek, "Nakış sektöründe artık size ekmek yedirmeyeceğim, sektörde her yeri arayacağım, sizi işe aldirmayacağım, görecekler" diyerek tehditler savurduğu ifade edildi.

Tüm bu sorunların sendikali ve örgütlü mücadele ile çözüleceği ifade edilen açıklamada "bulduğumuz her yerde işçilerin sorunlarını çözmek de sendikamız DERİTEKS'in boynunun borcudur" vurgusu yapıldı.

Basın açıklaması "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "İşten Atılan İşçiler Geri Alınsın!" sloganları ile sona erdi.

Salteks Tekstil'de sendikali oldukları için 20 işçi işten atıldı

İSTANBUL- İstanbul Çatalca'da bulunan Salteks Tekstil'de Türkiye Tekstil, Örme ve Giyim Sanayi İşçi-

leri Sendikası (TEKSİF)'na üye oldukları için 20'ye yakın işçi işten atıldı. TEKSİF'e üye oldukları için işçi kıyımı gerçekleştiren Salteks Tekstil önünde yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirildi.

Çok sayıda TEKSİF üyesi işçinin katıldığı yürüyüşte, patronun fabrikanın kapısını tır ve kamyonlarla kapatması sonucu kısa süreli arbede yaşandı. Yaşanan arbedenin ardından, basın açıklaması, TEKSİF Genel Teşkilatlandırma ve Eğitim Sekreteri Ersin Çelik tarafından okundu. Okunan açıklamada, anayasal haklarını kullanan Salteks işçilerinin, kıyım uğrayarak

işten atıldığı ifade edildi.

"Salteks'te çalışan arkadaşlarımız, mobinge, baskıya, iftira ve hakaretlere maruz kalıyor, sendikadan istifa ettirilmeye çalışılıyor. Bu sisteme artık dur diyoruz!" ifadeleriyle devam eden açıklamada "Salteks işçisi sendikali olacak başka yolu yok, kitlesel direnişimiz devam edecek" denildi. Basın açıklaması sloganlar ve halaylarla sona erdi. Basın açıklamasına, TÜM-TİS, TEZ-KOOP İŞ, DERİTEKS, Devrimci Demokratik Sendikal Birlik ve HARB-İŞ de katılarak destek verdi.

Yıllardır Ataması Yapılmayan Öğretmen Halil Mustafa Bozkurt İntihar Etti

HABER MERKEZİ- Çorum Halk Eğitim Merkezi'nde İngilizce öğretmenliği yapan Halil Mustafa Bozkurt, yıllardır öğretmenlik ataması bekliyordu. 9 Şubat'ta açıklanan sözleşmeli öğretmenlik atamaları sonucunda da yine ataması yapılmadı.

Edinilen bilgiye göre, Mustafa Bozkurt'tan haber alamayan arkadaşları, öğretmenin bazı günler dinlenmek için gittiği bağ evine bakmaya karar verdi. Eve giden arkadaşları Bozkurt'un cansız bedenine karşılaştı. Bozkurt'un evinde "Köpeklerime iyi bakın" yazılı not bulundu.

Şireci Tekstil işçileri hakları için iş bıraktı

HABER MERKEZİ- Gaziantep Başpınar Organize Sanayi Bölgesi'ndeki, Şireci Tekstil'in pamuk bölümünde 3- 11 vardiyasında çalışan işçiler içeri girmedi. Gazete Duvar'da yer alan habere göre; işçiler, "Hepimiz aylıklarımıza devletin verdiği yüzde 26 zammı istiyoruz fazlasını değil" dedi.

İşçilerin iş bırakmasına ilişkin sendika tarafından yapılan açıklamada şu ifadeler yer aldı: "Sendikamız hakları olanı isteyen işçileri desteklemektedir. Bu hak arama çabaları karşısında patronlar işçileri korkutup yıldırma çalışıyorlar. İşçilerin gösterdiği bu tepki oldukça anlamlıdır. Hem kendileri hem diğer işçilere örnek olması açısından bir başlangıç olmalıdır. Bu "komik" zam işçilerle dalga geçmek demektir. Bu asla bir geçim ücreti olamaz. İşçiler asgari ücrete yapılan zam oranında bir artış istiyorlar. İşçilerin talepleri son derece meşru ve haklıdır. Bu zam oranlarıyla değil geçinmek, yaşamak bile zordur.

Ekonomik Krizin Görünür Kıldığı Gerçek: Bürokrat Burjuvazi - II

ZORLAMA KAVRAMLAR VE ÜSTÜ ÖRTÜLEMİYEN GERÇEKLER

Burjuvazinin tüm renkleri her yerde olduğu gibi Türkiye'de de kavramları değiştirerek gerçeği belirsiz kılmaya, halkı gerçeğin kendisinden uzak tutmaya çalışır. "Kendi burjuvazisini yaratma" kavramı da aynı işlevsel neden için üretilmiştir. Denilir ki "Kemalistler kendi burjuvazisini yarattı", oysa yarı-feodal toplumsal yapı da feodalizm tarafından zincirlenmiş, emperyalizm tarafından tahakküm altına alınmış bir kapitalizm var. Bahse konu yapının gelişme yasaları mevcut gerçekliğine uygun şekillenir ve bu yapının egemen sınıfları, siyasal sistemi hayallere değil, söz konusu gelişme yasalarının emrine uyarlar. Devletin ekonomik bir kaldıraç olarak işlevlenmesi ve tüm ekonomik imkanları seferber etmesi ekonomik yapının gelişme yasalarının dayatmasıdır. Şekillenen bürokrat kapitalizmin emireri, öznesi ise bürokrat burjuvazidir. Emperyalistlerin ihraç ettiği sermayenin aslan payı, ihaleler, kent rantı, döviz, tercihli ihracat ve ithalat, krediler vb. somut olarak bürokrat burjuvaziye sunulmuş olur. Dolayısıyla kendi burjuvazisi yaratılmıyor, komprador kapitalizmin kazandığı bürokrat karakterden dolayı, işbaşındaki komprador klik bürokrat komprador bir nitelik kazanıyor. DP ya da Özal döneminde de kendi burjuvazisini yaratma olmamış, işbaşındaki komprador klik girdiği ilişkiler nedeniyle, komprador bürokrat burjuva nitelik kazanmıştır.

Devlet, kapitalist-emperyalist ülkelerde ekonomik buhran veya savaş gibi özel koşullarda, önceki zamanlardan farklı olarak daha etkin bir rol üstlenir. Bu ülkelerde kapitalizmin özelliği ve sermaye yapısının, sermaye birikiminin niteliği devlete bu özgün koşullar dışında bir rol yüklemenin önüne geçer. Türkiye ve benzer ülkeler de ise bu ilişki her bakımdan tam tersidir. Anlaşılmayan olgulardan biri tam da burası olduğu için, "Kemalistler kendi burjuvazisini yarattı"-dan, "Menderes /Özal ..." ve oradan da "AKP kendi burjuvazisini yarattı"ya geçiş olmuştur.

80 YILIN SONRA GELE GELE "YANDAŞ SERMAYE" YE GELİNDİ

Her ne kadar "kendi burjuvazisini yaratma" ya da daha vurucu olsun diye "yandaş sermaye" deniliyorsa da bunun bürokrat burjuvazi olduğunun altını çizelim ve son çeyrek yüzyılda

belli değişimler yaşamışsa da TC'nin ilk 25 yılı veya DP döneminde olduğu gibi bürokrat burjuvazinin bugün dinamik ve etkin olduğunu belirtelim. Türk "kapitalizmi" feodalizm engelin-den ve emperyalist hegemonyadan kurtulamadığı sürece devletin, ekonominin gelişme yasaları karşısındaki konumlanışı ve hakim sınıfların devlet iktidarı için kıyasıya egemenlik çatışması da değişmeyecektir. Tayyip-AKP kliği işbaşındaki ilk yıllarında devlet iktidarı üzerinde hakimiyet sorunundan da kaynaklı olarak diğer egemen sınıf kliğini de gözetmiş iha-

leler, özelleştirme ve kaynak temininde bu kliği de tatmin etmiştir. Fakat bu durum uzun sürmemiş, kendi klik çıkarları baskın olmuştur. Uluslararası sermaye karşısında rekabet gücü olmayan, gelişmiş teknoloji ve yüksek artı-değere dayalı metaller değil, genellikle ithal ürünlerin dönüştürülmesi ve düşük katma değerli metaller üreten, birikiminde sermaye ihracına yer olmayan bir kapitalizmdir Türk kapitalizmi. Gelişimde ve sermaye birikiminde nerdeyse bütün zamanlarda inşaatın, ulaşım ve haberleşmenin, enerjinin motor güç olması bundandır. Bu alanlar Türk "kapitalizminde" "en karlı alanlar"dır ve AKP döneminde de sermaye bu alanlara yönelmiştir. Yani "Urfa'da Oxford vardı da biz mi okumadık" misali Türk "kapitalizmi" yüksek teknoloji ve büyük artı-değere dayalı bir üretim ekonomisine sahip de buna rağmen sermaye inşaat vs. alanlara gitmiyor, aslında sermaye, burjuvazi realittir, sözünün hakkını veriyor.

"Milli gelirden payı artan sanayi değil, öteki rekabete kapalı, üretken olmayan sektörler oldu. Örneğin milli gelirden imalat sanayinin payı 10 yılda

1 puan bile artmadı, buna karşılık inşaat, emlak ticareti, finans sektörü, ulaştırma-haberleşme sektörünün payı arttı."

M. Sönmez ayrıca kaynakların asıl olarak yukarıdaki sektörlerle birlikte özel hastanecilik, özel eğitimcilik vb. alanlara aktığını söyler. Bir dönem "ekonomiden sorumlu bakanlık" yapmış Ali Babacan'ın "inşaatla olmaz, üretime dayalı ekonomiye yönelmeliyiz" dediği bilinir. Tüm duvara dayananların söylemi benzer olmuştur. Buna karşılık S. Önkibar'ın aktardığına göre Tayyip'in "ne diyor bu, sen in-

Limak	: 48.405 milyar dolar		
Cengiz	: 42.095	"	"
Kolin	: 40.420	"	"
MNG	: 17.822	"	"
IC Holdg	: 15.523	"	"
Astaldı	: 13.533	"	"
Kalyon	: 12.197	"	"
Özaltın	: 5.207	"	"
TAV	: 4.711	"	"
Sabancı	: 4.346	"	"

204.359 milyar dolar			

3. Havalimanı'nı alan beş şirketin payı 160 milyar dolardır. Bu beş şirket elektrik dağıtımında en büyük payın sahibidirler. (Gazete Duvar, Bahadır Özgür)

"ATLARI SERBEST BIRAKALIM SOPAYI ELİMİZE ALALIM"

Ne rakamlar ne isimler burdakilerle sınırlıdır. Bürokrat komprador kapitalizm üzerinden bürokrat komprador burjuvazi palazlanıyor. Fakat bu kapitalizm ve elbette onun kişileşmiş ifadesi olan burjuvazinin krizi 2014'ten başlayarak derinleşiyor. Çünkü emperyalist sermaye "güvenilir limanlara" yöneliyor ve sermayeye erişim yani emperyalist sermaye ihracı artık çok pahalı. Örneğin Akbank büyük stresler sonucu nihayet Eylül 2018'de 980 milyon dolarlık bir sendikasyon kredisi alıyor, Akbank'ın krediye erişimi bankacılık sektöründe bayram havası yaratıyor, oysa kredi önceki döneme göre iki kat faizle alınmıştır. 450 milyar dolarlık dış borca sahip Türk kapitalizmi için sermaye kaçışı, faiz ve anapara ödemeleri ölümcüldür. Yüksek faizler karşılığı ve hiç de kolay olmayacak bir biçimde temin edilecek sermaye ise Türk "kapitalizmi"ne ilaç olacak gibi değil. Artık bürokrat burjuvazinin ümiği sıkılıyor, inşaat da olsa ihale alınamıyor. Çimento Müstahsilleri Birliği Başkanı bu alanı 3. Havalimanı inşaatı, 1915 Çanakkale Köprüsü, İstanbul-İzmir Otoyolu gibi dev projelerin sürüklediğini söylüyor.

Önümüzdeki dönem klikler arası çatışma kadar, işbaşındaki kliğin içerisinde tasfiyeler yaşanacağı, çelişkilerin keskinleşeceğine dair işaretler veriyor. Bu nesnellığın bir ihtiyacı olarak örgütlülüğümüzü sağlamlaştıracamız, geliştireceğimiz ve görevlerimize daha sıkı sarılacağız.

şaatın kaç sektörü beslediğini biliyor musun, bak hala konuşuyor" söylemi de eksik olmamıştır.

Sermaye birikim aracı olarak ihale ve özelleştirmeler AKP öncesine ait bir yöntemdir. AKP ne yapmıştır? Bu yönetime bir kurumsallık kazandırmış ve "yasal yoldan sermaye aktarımı"-nı daha etkin gerçekleştirmiştir. Örneğin "Kamu İhale Kanunu (KİK)" ve "Kamu Özel İşbirliği (KÖİ)" iki etkili yöntemdir.

KİK aracılığıyla gerçekleştirilen devlet alımları 2017'de 233 TL'ye ulaştı. KÖİ Projelerin de ise durum daha çarpıcıdır.

2007-2017 arası imzalanan projelerin sözleşme değeri 120 milyar dolar civarında olup, bu projeler içerisinde havaalanları 68 milyar dolar, enerji 25.3 milyar dolar, karayolları 14, şehir hastaneleri 10.6 milyar dolarlık bir yekun oluşturmaktadır. Gelelim can alıcı soruya, bu projeleri kim alıyor?

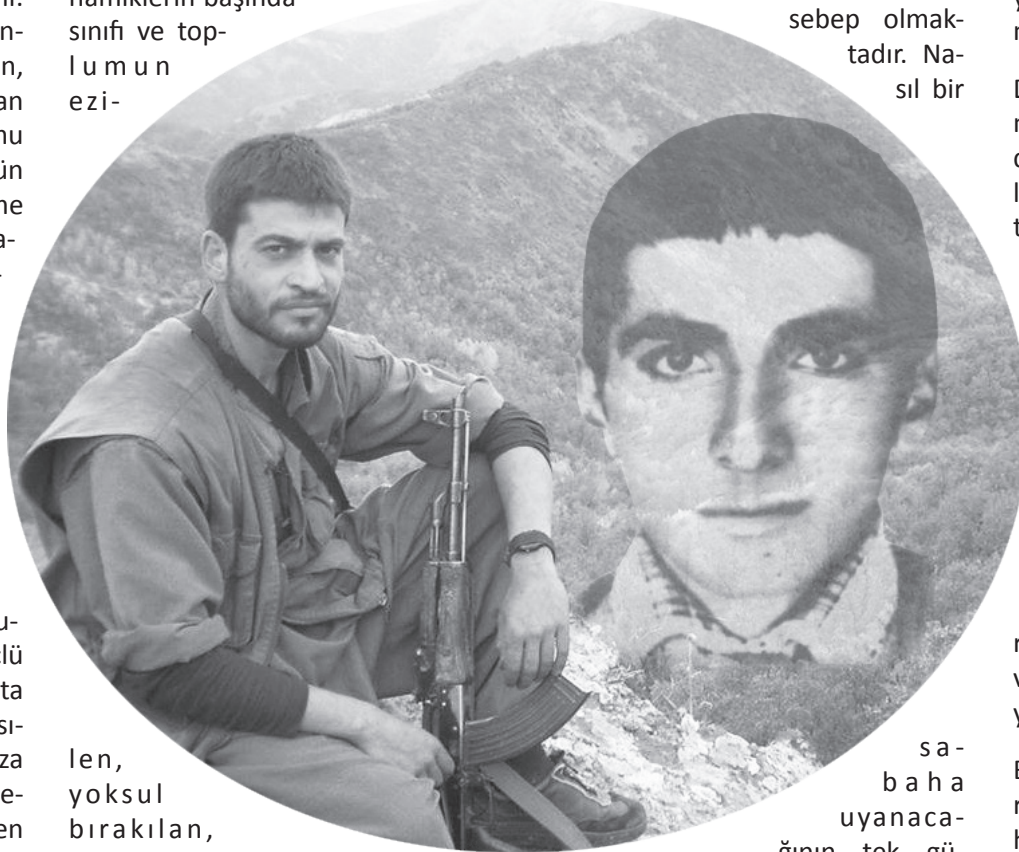
Bu sözleşmelerin ezici bölümü Kolin, MNG, Kalyon ve Limak'a gitmiştir. En fazla KÖİ ihalesi alan 10 şirket ise şunlar:

Behzat gibi yanmak, Özgüç gibi karanlığı direniş şiarlarıyla yarmak; Ortalama Devrimcilikten En Üst Devrimciliğe

Proletaryanın politik iktidarı fethetmesi ve orada çakılıp kalmadan komünizme doğru ilerlemesi temel meseledir. Proletaryanın en gelişmiş, en ileri, en savaşçı kesimlerini bünyesinde toplayan, devrim, sosyalizm ve yüce komünizm mücadelesinde öncü müfreze, karargah olan Proletarya Partisi, proletaryanın iktidarı fethinde olmazsa olmaz bir araçtır. Proletarya Partisi saflarında bulunan her kademedeki yoldaş, bu yer alışlarıyla çok temel bir ilk adım atmışlardır. Bu "ilk adım" olmalıdır çünkü, aidiyet ilişkisinin ötesine geçen, tavrını sınıftan, ezilenler katarından yana belirleyen bir duruşu, tutumu anlatmaktadır. Faşist diktatörlüğün tüm varolma ve kendisini üretme biçimleri karşısında çizgisini ve savaşımını en başından itibaren politik iktidara yönelten, komünizmi hedefleyen, ateşten günler içinden geçen, bu uğurda sayısız bedeller ödeyen kolektifin saflarında olma gibi bir adım tabii ki olumlu bir adımdır. Faşist devlet mekanizmasını paramparça etme doğrultusundaki eylemlerimiz bütün gücünü, motivasyonunu proleter bilinçten alır, bunun için bilincin ışılatılması, güçlü eylemimize yön verecek yoğunlukta büyütülmesi belirleyicidir. Belli sınırlar içinde kalmak, belli bir tarza mahkum olmak, kopuşlar için o gerekli vuruştan, o keskin hamleden kaçınmak ya da engelleyici karakteri nedeniyle sınırları zorlamak, kopuştan korkmamak, kendini aşmanın zorunluluğunu kavramak... Karşı karşıya kalınan bu ikili durum proleter bilincin büyütülmesi ile "dondurulması"na dair sonuçlardır. Başka bir ifadeyle statik bir devrimcilik ve yangınlardan uzak durmak mı, sıçramalı bir devrimcilik ve dolayısıyla yangınlara atılmaktan korkmamak mı? Proletarya Partisi saflarında olmak gibi büyük devrimci hamle, sıçramalı devrimcilik ve yangınlara atılmakla buluşturulmalı, biçimlendirilmelidir.

Kişisel gerçekliğimizin barındırdığı olumlu ve olumsuz niteliklerin her birinin tarihsel ve bugünle birleşen özellikleri, nedenleri bulunmaktadır. Sınıflı toplum yapısı, kolektifin bütün süreçlerinde ortaya çıkan çelişkiler dahil toplumsal yaşama ait tüm çelişki ve çatışmaların kaynağıdır. Toplumun sınıflara bölündüğü, tüm ülke zenginliklerinin komprador

burjuvazi ve büyük toprak ağaları tarafından zorla gasp edildiği, faşist devlet aygıtının halk üzerinden baskı ve zor makinesine dönüştürüldüğü, burjuva feodal egemenliğin sömürü ve katliamlardan başka bir gelecek vademediği koşullarda başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen emekçi yığınlar mücadeleye dışında bir seçenek bırakılmamıştır. Burjuva feodal egemenliği sonlandıracak, demokratik, özgür ve eşit bir düzen ve toplum yaratmaya yönelecek dinamiklerin başında işçi sınıfı ve toprak emekçileri yer almaktadır.

len, yoksul bırakılan, baskı ve ayrımcılığa tabi tutulan kesimleri gelmektedir. Komünist Partisi'nin önderliği olmaksızın bilimsel ve doğru bir mücadele hattı uygulanmadan, devrimin gerçekleşmesi olanaklı değildir. Emperyalizm ve ona göbekten bağımlı burjuva feodal egemenliğin sonlandırılması, sınıfsız ve sınırsız bir toplumun yaratılması görevi tarihsel olarak omuzlarımızda yükselmektedir. Bu tarihsel görev Komünist Partisi'nin önder ve öncülüğünde gerçekleştirilebilir. Kitlelerin örgütlenmesi, savaştırılması ve özgürleşmesinden başka bir gayeye sahip olmayan Komünist Partisi'nin dayandığı güç kitlelerdir. Ülkemiz devriminin başından zafere ulaşacağı ana kadar kitlelerin örgütlenmesi, kendi kurtuluşu ve geleceği için savaşa katılması zorunlu ve kaçınılmazdır. Kitleler olmaksızın Komünist Partisi'nin gelişip güçlenmesi; politik iktidar perspektifli bir savaşım olmaksızın kitlelerin mücadeleyi

devrimle taçlandırması olanaksızdır.

Devrim mücadelesi belirlenmiş, kesinleştirilmiş bir hedefle yürüyüşün, gelecekle bağı sıkı sıkıya kurulmuş bir amacın ve bu amaç uğruna savaşımın gerçekleşmesidir. Sınıfsız ve sömürsüz bir dünya bu savaşımın tek temel gayesidir. Ülkemiz gerçekliğinde devrimin zorlu ve çetin bir mücadeleyle karakterize olması zayıf ve güçsüz olan burjuva feodal egemenliğin hep aynı korkuyla baskıya yastığa koymasına sebep olmaktadır. Nasıl bir

bürokrasiye, reformist örgütlenmelere uzanan bariyerler, tepkiyi ve öfkeyi mücadele kanalına akmadan yutacak sarmallar yaratılmaktadır. Devrimci komünist örgütlenmeler faşist baskı, katliam ve saldırılarla zayıflatılmaya, kitlelerden tecrit edilerek politik ömrünü tamamlamaya zorlanmaktadır. Düzen içi her türlü reformist arayışın sınırları burjuva feodal egemenliğe koşulsuz biat etmeyle, komprador burjuvaziyle "kavgayı" sonlandırarak barış içinde yaşamayla yeniden çizilmeye çalışılmaktadır.

Devrim mücadelesinin tüm bu karmaşık yapısı ve özellikleri en başta devrimci komünist bir çizgiyle karşılamayı, yanıt olmayı zorunlu kılmaktadır. Komünist bir çizgiye, dünya görüşüne ve bu yönde savaşım halinde olmaya çalışmaksızın varlık/yokluk sorunu yaşamak, reformizmle aynı akıbeti paylaşmak kaçınılmazdır. Bu nedenledir ki komünist çizgiyi üretmeye, faşist diktatörlüğün geliştirdiği kuşatmayı yarmakla yükümlüyüz. Devrim ve komünizm şehitlerini andığımız günlerde yineleyeceğimiz tek söz devrimin görev ve sorumluluklarını üst düzeyde bir çaba ve yoğunlaşmayla, bilinç ve pratikle yerine getirmek olacaktır.

Behzat gibi yanmalı, Özgüç gibi karanlığın içine direniş şiarlarımızı haykırmalıyız. Kararlılığın, devrimci cüret ve meydan okumanın adı olan şehitlerimizin bizlerden beklediği, uğruna ölümü kucakladıkları idealerinin yaşam bulması/gerçekleşmesidir.

Şehitlerimiz bu idealin gerçekleşmesi için yaşamlarını feda ederek üzerlerine düşeni fazlasıyla yerine getirdi. Ardılarının kavgayı sürdüreceğine, dökülen her damla kanın hesabının sorulacağına duydukları güvenle son nefeslerini komünizm mücadelesi için verdiler.

Sürdürdüğümüz kavga bu nedenledir ki tarihsel sorumluluklarla, görevlerle yüküdür. Mücadelemizde durağanlığa, atalete, gecikmeye yer yoktur; parolamız şehitlerimize verdiğimiz devrim sözünün yerine getirilmesidir.

Bunun tepeden tırnağa devrimleşmeyi, politik iktidar mücadelesini kazanmak için savaşım halinde olmayı gerektirdiği açıktır.

s a -
b a h a
uyanaca-
ğının tek gü-
vencesi korkusunun

kâbusa dönüşmesini engelleyecek baskı, zulüm ve katliam politikasıdır. Halk kitlelerinin sindirilmesi, baskı altında tutulması, mücadelenin ve direnişin kanalına akanların ezilip kıyıma uğratılması, devrimci ve komünistlerin katledilmesi, zindanlara atılması bu nedenle zorunludur.

Faşist diktatörlüğün tüm bu baskı ve zorbalıkları mücadelenin tasfiye edilerek izlerinin silinmesine yetmedi/yetmeyecektir. Bu nedenledir ki faşist baskı ve zor yöntemleriyle atbaşı giden saldırı politikaları siyasal, kültürel ve ideolojik planda kitlelerin yaşamına, devrimci komünist saflara sistemli olarak yönelmektedir. Kitlelerin mücadele direncinin kırılması, devrimci mücadeleden uzak tutulması, örgütsüz bırakılarak burjuva feodal sistemin egemenliğine mecbur kalması istenmektedir. Kitlelerin kontrol altında tutulması için düzen partilerinden sendikal

T.C'nin Tarihsel İzdüşümü: İŞKENCE

Emperyalist-kapitalist sistem kendi bekasını koruyabilmek, sürdürürebilmek için sınıf düşmanlarına karşı zor ve şiddetin en hunharca halini örgütlü bir biçimde kullanmıştır. ABD'de Sacco ve Vanzetti'nin idamından, Almanya'da Karl Liebknecht'in ağır işkencelerden sonra kallesçe kurşunlanmasından, Liebknecht'in öldürüldüğü aynı gün Rosa Luxemburg'un da Moabit Hapishanesi'ne götürüleceği söylenerek, yol boyunca dipçik darbeleri altında çiğnenmesi ve katledilerek Landwehr Kanalı'na atılmasına... Maalesef örnekler oldukça fazla.

Devlet mekanizmasının hangi sınıfta elinde bulunduğu ile alakalı olarak, diğer sınıftan mensuplarının ezilmesi işlevini yüklenerek kullanılır. İçerisinde bulunduğumuz toplumsal sistem, bir avuç kan emicinin egemenliğini korumaya çalışan bir muhteva taşımaktadır. Esasına ise; bu egemenliği yıkmayı, sistemi alaşağı etmeyi hedefleyen devrimci ve komünistlerdir.

"Karadeniz sağa, sola, ileriye bomboş uzanıp gidiyor alabildiğine. Ne bir vapur dumanı ne bir yelken" (Nazım Hikmet)

Türkiye'nin yakın ve uzak tarihine bakıldığında da efendilerinden aşağı kalır yanının olmadığını söylemek elbette abartı olmaz. Mustafa Kemal'in emriyle "bir deniz kazasında.." Mustafa Suphi ve 15 devrimcinin katledilmesinden, Denizlerden, Mahirlerden, İbrahimplere... 12 Eylül AFC'si ile binlerce devrimci ve komünistin işkence tezgahlarından geçirilerek katledilmesi, gözaltındaki "kayıplar", 19 Aralık Hapishaneler Katliamı, Roboski'de 34 köylünün uçaklarla bombalanması, öz yönetim sürecinde kentlerin tanklarla, toplarla bombalanarak tüm Kürt halkının hedef alınmasına kadar çok daha kabarık olan katliam seccesi, TC faşizminin günün ürünü değil geleneksel kodu olduğunu, körün gör dediği olarak karşımıza diyor.

Devrimci mücadelenin ivme kaybetmesi sonucu saldırıların daha da az-

gınlşarak pervasızlaştığı bir sürecin içerisindeyiz. Her dönemin "vebalısı" olan devrimcilere ve komünistlere dönük saldırılar ise çok daha fütursuzca gerçekleştiriliyor. Halk kitlelerinin açlık, yoksulluk ve sefaletine, egemenlerin yönetememe krizlerine alternatif olabilecek ve devrimci mücadelenin gelişebileceği somut koşul-

ların varlığı düşmanın yönelimini de hunharlaştırmaktadır.

Egmenler bir yandan sağ tasfiyeci rüzgar ile ideolojik tasfiye hareketini güçlendirme gayreti güderken, diğer yandan, devrimci komünistlere yönelik saldırılarını boyutlandırarak halk kitlelerine gözdağı vermek istemektedir. Elbette durum düşman cephesinde böyle iken; devrimci ve komünistler açısından nasıl olmalı sorusu esas teşkil eden bir noktada durmaktadır.

KAYPAKKAYA VE ARDILLARI YOLUMUZU AYDINLATAN MEŞALE OLMAYI SÜRDÜRÜYOR!

Kaypakkaya yoldaş; "TiiKP Program Taslağının Eleştirisi" başlıklı makaleyi

ve Kemalizm'i inceleyen "Şafak Revizyonizminin, Kemalist Hareket, Kemalist İktidar Dönemi, İkinci Dünya Savaşı Yılları, Savaş Sonrası ve 27 Mayıs Hakkındaki Tezleri" dönemin reformist, revizyonist hareketleriyle ideolojik mücadelenin şekillendiği temel taşlar olarak değerlendirilmelidir. Ve elbette, Kaypakkaya yoldaş, bu müca-

deleci zemininin daha da güçlendiği bu süreçte sınıf düşmanlarımız çalışma alanlarımıza dönük esas faaliyet biçimimizde çeşitli zafiyetler meydana getirmeyi, sınıf mücadelesini muğlaklaştırmayı hedeflese de devrimci komünistler düşman cephesinden geliştirilen bu teslim alma ve tasfiye etme sürecine karşı amansız mücadele yürütmektedir. Bizleri böylesi bir yılgınlığa-teslimiyete sürüklemeye çalışan sınıf karşıtlarımıza en güzel cevabı direniş alanlarında veren yoldaşlarımız bizlere ışık olmaktadır. Bu saldırı silsileleri ne bugün gündemimize girdi ne de bundan sonra gündemimizde olacaktır. Köklü bir dönüşümü gerçekleştirmek ve bu geleneği korumak, yeniden yeniden yeşertmek bizlerin her daim görevidir.

TEHDİT-KARALAMA-İŞKENCE

TC'nin kullandığı en bilinen yöntem olarak karşımıza çıkan bu vakalar, günümüz devrimcileri için çoğaltılarak kirli raflardan tekrar indirilmiştir. Keza; kaçırımlar, gözaltında işkenceler, TC'nin hiç eksilmeyen, her dönem uygulanagelmis yöntemleridir. Geçtiğimiz aylarda Lübnan'dan Avrupa'ya geçmek isterken Lübnan polisi tarafından TC'ye iade edilen Ayten Öztürk'e yapılanlar bunun en net örneğidir. 6 ay boyunca 2 metrelik bir alanda fiziki, cinsel, psikolojik işkence türlerini gören Ayten Öztürk tüm tehditlere karşın bu süreci direniş ile bitirmiştir. Vücudu soyularak başına çuval geçirilmiş, elleri kelepçelenmiş, susuz bırakılmış, elektrik verilmiş, verilen elektrik nedeniyle şişen ayaklarına kırbaç, sopa ve coplara vurulmuş fakat istediklerini onlara vermemiştir. Vücudunda 898 işkence izi bulunan Ayten Öztürk'ün vücudundaki yaraların belli olması ve bunları teşhir edeceği gerçekliğinden kaynaklı ilk mahkemesine getirilmemesi de yargı sürecinin nasıl işleyeceğini şimdiden belli etmektedir. Devrimciler tüm bu yıldırma, sindirme saldırılarına direnişle karşılık verecek, bu işkenceci faşist TC devletini her alanda teşhir etmeye devam edecektir.

KİTLE HAREKETLERİ VESİLESİYLE KENDİLİĞİNDENLİK ÜZERİNE

Önderlik Yeteneği ve Dayanışmacılık- I

Son yıllarda devrimci hareketin çoğunlukla “dayanışma” siyaseti izlediğine tanıklık ediyoruz. Kendiliğinden kitle hareketlerinden ulusal kurtuluş hareketlerine kadar çeşitli öznelerin eylemlerinin “devrim sürecinin çelişkileri”ne dayanılarak oluşturulmuş bir genel politik çizgi kapsamında ele alınması, kavranması artık temel bir konu değil. Neredeyse sadece bu eylem ve tabiki eylemin politikası ile eğer devrimci-demokratik özellikler gösteriyorsa dayanışma propagandası yapılıyor. Bu anlayış o kadar sinmiş, benimsemiştir ki dayanışma eylemleri ve politikası genel politik hattın yerini almış görünüyor. Uluslararası, bölgesel dayanışma eylemlerinin dahi doğrudan enternasyonalizm propagandası olarak sunulması sanırız bunun en “yoğun” biçimlerinden biri olarak örnek verebilir. Oysa “dayanışma” önderlik misyonunun tali bir unsurudur sadece.

KP, halk ile düzen arasındaki çelişkileri devrim yoluyla sonuçlandırmak için onların her devrimci-demokratik eylemini, önderliğine giriştiği devrimin bir parçası olarak görür. Devrim sürecinin bütün parçalarını “kendi” anlayışı, amacı, tarzı ile birleştirme, bütünleştirme amacı güder, sürece önderliğin başarısını böyle mümkün görür.

“Dayanışmacılık” ise bu tavrı esas almaz hatta bu amacı esasen içermez. Dayanışma ‘sonuç olarak’, farklı öznelerin dolayısıyla farklı süreçlerin birbirlerini olumlaması, desteklemesi anlamına gelir. Elbette bu tavrın kendinde ortaklık, birliktelik, aynı amaca yönelme, duygu-düşünce ve çıkar uyuşması vardır. Bunların her biri dayanışmanın esası, temelidir. Hayatın sıradan ilişkilerinden toplumsal ilişkilere kadar bunu görürüz. KP’nin halk kitleleri ilişkisinde de tüm bunlar vardır ama tüm bunların ötesinde “önderlik” amacı esastır. Önderlik denilen şey “tüm özneler”in belirleyeni öznedir, bü-

tünün parçası olarak ama bütünün bir adım ilerisindeki öznedir, politik bakımdan farklı bir niteliğe sahiptir. Dolayısıyla devrimin sorunu olan herhangi bir eylemle KP’nin yaklaşımı eylemi desteklemek, sadece desteklemek olmaz, aynı zamanda ona doğru bir politika temelinde devrimin çıkarları doğrultusunda önderlik etmeyi hedefler.

DESTEK POLİTİKASINDAKİ ÖNDERLİK ANLAYIŞI

KP, tüm halk kitlelerinin, ezilen ulus, inanç ve cinsiyet gruplarının egemen sınıflar karşısında dayanışma halinde olmasını savunur, bunun gerçekleşmesini sağlar. Farklı halk kesimleri hatta bireyler arasında dayanışma bilincinin gelişmesi onlar arasındaki ortak çıkarları, duyguları, amaçları,

mayı esas görevi kabul ederek yaklaşır. Ne grev ne dayanışma etkinliği ne bunları yaratan kitleler var oldukları biçimlerde KP’nin “dayanışma unsurları”dır. KP bunları “dönüştürmeli”, devrimin parçası haline getirmeyi amaçlamalıdır. O nedenle bütün bunlara KP’nin katılımı kendi amacı doğrultusunda örgütlenmeyi içerir. Dayanışma bir KP açısından devrimci tüm unsurların birleşmesinin bir aracı olur yalnızca. Kendisi “dayanışmacı” olmaz, önderlik dayanışmayı koşullar ama dayanışmanın kendisi olmaz. KP’nin kitlelerle ilişkisinin dayanışma ile sınırlanması, eşitlenmesi önderlik misyonunun yeterince anlaşılmadığını, kavranmadığını gösterir.

Bunu ulusal sorun özgülünde somutlaştırabiliriz. Ulusal sorun özgülünde yapılması gereken devrimci çözümü

doğrusu ezilen ulus halkının sınıfsal çıkarlar ve talepler doğrultusunda mücadeleye katılımını örgütlemek, ulusal-demokratik hakların sınıf çıkarlarıyla olan ilişkisinin görülmesini sağlar. Öyleyse diyebiliriz ki demokratik-ulusal haklar için mücadele, devrimin gelişimine paralel bir seyir izler ve aynı şekilde devrimin önündeki engellerin temizlenerek güçlenmesine hizmet eder. Bu perspektif olmadığında çözüm burjuvaziye havale edilmiş olur ki bu da KP’nin, proletaryanın misyonunu yadsıma anlayışına tekabül eder.

Proletarya halkın devrimci dayanışmasını yadsıyan bir anlayışa sahip değildir. Aksine bunu devrim amacı doğrultusunda geliştirmeyi, halkın devrimi kazanmasına ve halk arasındaki her türlü düşmanlığa karşı halkın birliğini güçlendirmeye hizmet edecek biçimde ele alır. Dayanışma göstermek, dayanışmayı yaygınlaştırmak devrimci bir sorumluluktur. Ulusal hareketin devrimci, demokratik, ilerici hamleleri, şoven saldırılara karşı mücadelesi dayanışmayı gerektirir. Ama bunun dışında da sorumluluklarımız (ezilen ulus halkını ulusal sorunun çözümünde devrimci anlayışa yakınlaştırmak, onunla diğer milliyetlerden halkın ortak çıkarları için birlikte mücadeleyi geliştirmek ve bu doğrultuda örgütlen-

mek gibi) olduğu unutulmamalıdır. Bu bağlamda devrimci hareketlerin devrim için mücadeleyi ezilen ulus halkının mücadelesi ve talepleri ile ilişkilendirme olarak kavraması “kendi” mücadelesini ezilen ulus halkının mücadelesinden ayrı görmesinin, dolayısıyla meseleye “ulusal çitlerin” ardından bakmasının bir sonucudur. Ulusal mücadelenin ayrı bir örgütlenme olarak bir hayli geliştiği doğrudur ancak devrim mücadelesi “ayrı bir mücadele” perspektifi ile yürütülemez. Ciddi derecede ayrışma söz konusu olsa da bu mücadelenin birliği devrim bilincinin zorunlu gördüğü bir birliktir. Bu da “çeşitli

düşman bilincini geliştirmek anlamına gelir. Örneğin ezilen bir ulus/halk, yoğun ve tamamen haksız saldırı altındaiken onunla “dayanışma” çağırısı yapmak doğrudur, gereklidir. Burada “dayanışma” tavrı KP’nin kendi görevinden ziyade önderliğine giriştiği halk kesimlerine çağırısı olarak düşünülmesi. Ya da bir işçi greviyle dayanışma etkinliğinin içeriği greve gidenlerin ve onun dışındaki kesimlerin dayanışmasını sağlamaktır. Burada dayanışmacılık olduğu açık fakat devrim amacı güden bir parti bu tavrı yeterli görebilir mi? Tabii ki görmez. Tüm bunlara kendi amacını kat-

milliyetlerden Türkiye halkı'nın devrimci önderliğinin sorumlu olduğu bir amaçtır. KP, bir bütün sürecin; Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komünizm sürecinin önderliğine soyunmuştur. Bölgesel, alansal, dönemsel düzlemlerde pratik önderlik yeteneği veya başarısı gösteremediğinde de onda temsil bulan MLM ideolojik politik önderlik misyonunu ona unutturmayacaktır. Ulusal hareketle ulusal sorunun çözümüne dair politikalarımızın temel bir farklılık içerdiği biliniyor. KUH önderliği ulusal kurtuluşu yani tam hak eşitliğini sağlamaktan uzaktır; o, tam hak eşitliğinin güvencesi olan Özgürce Ayrılma Hakkı'nı savunmamaktadır. Böylece ezilen ulus üzerindeki her türden baskının kaldırılmasını amaçlayan devrimci süreç kısıtlanıyor, sakatlanıyor. O yüzden görevimizi sadece dayanışma ile sınırlamak politikamızı, çözümümüzü ihmal etmek olur. Dahası ulusal hareketin reformist politikası ile dayanışmış, onu desteklemiş oluruz. Esas olan politikamızın propagandasına ağırlık verecek devrimci çözümü kitlelere taşımak ve ezilen ulusun mücadelesini etkilemektir. Bunu yaparken ulusal hareketin politikasındaki devrimci-demokratik taleplerle, muhteva ve unsurlarla dayanışma içinde olmak gerekir. Kuyrukçuluk "kendi politika"yı unutmak ya da kendi politikanın olmamasıdır. Sadece "dayanışmak" kuyrukçuluğun en basit biçimidir.

BURJUVA DÜNYASINDA DEBELENMEK!

"Dayanışmacılık" devrimci anlamda bir önderlik konumlanışı, perspektifi içermez. Biraz düşünüldüğünde bunun burjuva dünyaya "kitle gözünden bakmak", "kitle mantığı" ile hareket etmekten başka bir şey ol-

madığı görülebilir. Oysa "kitlelerden kitlelere" çizgisi, kitlelerden alınan tüm bilginin sentezlenerek yani bilimsel bilgi sürecinden geçirilip geliştirilmesiyle oluşturulan "dışarıdan bilinç" in kitlelere taşınması anlamında bir önderlik anlayışı içerir. Burada dayanışmak değil öğrenme ve öğretme, kılavuz olma, hedef gösterme, önderlik etme vs. söz konusudur. Dayanışmacılık anlayışı ile reformculuk, sendikacılık üretir; "daha iyi bir kapitalizm" hülyasına neden olur. Kitleler ancak bu anlayışı da içeren burjuva feodal ideolojinin her türlü tezahürünü yadsıyarak, geçmiş, ölü kültürleri sınıf bakışı ve birliğiyle mahkum ederek kurtuluşa ilerleyebilirler. Komünistlerin kitlelerle ilişkisi ne burjuva-feodal kültürel özellikler taşıyabilir ne de "yatay ilişki" düzlemindeki (dayanışma gibi) kendiliğindenlikle kavranabilir. Bu ilişkide belirleyici husus "bilincin taşınması"dır. O nedenle "devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz" denmiştir. "Kitlelerden kitlelere çizgisi" bir KP anlayışıdır. KP sınıf bilincinin kaynağıdır, önderliktir, en ileri müfrededir... Bunun da kaynağında sınıf bilincinin başka bir ifadeyle bilimsel ideolojinin oluşumunda "kitlelerin/sınıfın dışında" yer alan düzlemlerin olmazsa olmaz katkısı bulunmaktadır. Marksizm'in üç kaynağı (İngiliz ekonomi politiği, Fransız sosyalizmi, Alman felsefesi) kitlelerin dışında gerçekleşmiştir. Marksizm bilim seviyesine gelme sürecinde bunlardan beslenmiştir ama bunların kabulü değil kavranması biçiminde bir beslenmeden bahsediyoruz. Lenin'in daha sonra "dışarıdan bilinç" dediği de bunun tanımıdır. Kitlelerin kendiliğinden bilinci bilimsel ideoloji değildir. Lenin bu bilinci işçi sınıfı özelinde "trade-unionculuk" yani sendikacılık

olarak tanımlar. İşçi sınıfı kendiliğinden Marksizm üretmez, bir burjuva ideoloji olan ekonomizmi üretir. Marksizm, burjuva ekonomi politik ve felsefesi ile ütopyik sosyalizmin ve bunun sonucu olarak da kitlelerin kendiliğinden hareket ve bilincinin aşılmasıdır. Kapitalizm koşullarında kendiliğindenlik burjuva dünyanın yeniden üretimine yol açar, Marksizm ise burjuva dünyanın yıkımını örgütler ve amaçlar.

KENDİLİĞİNDEN ve KENDİSİ İÇİN BİLİNÇ KISTASI

Burada "kendiliğinden ve kendisi için sınıf" konusunda yaşanan bu karışıklıklara da değinmeliyiz. Öncelikle proletaryanın "kendisi için sınıf olma"sı ile pratikte buna uygun bir hareket ve mücadele içinde olmaması birbirine karıştırılmamalıdır. "Kendi için sınıf olma" özelliği tarihsel misyonunun Komünist Manifesto'da ilanı ile bilimsel ideolojik bir çerçeveye kavuşturulmuştur. Marks'ın deyişiyle "sorun, şu veya bu proleterin ya da tüm proletaryanın kendisine hedef olarak önüne neyi koyduğu değildir. Sorun kendisinin ne olduğu ve var oluşunun tarihsel olarak (onu) ne yapmaya mecbur bırakacağıdır." Proletaryanın "kendi için sınıf olma"sı tamamen bunla ilgilidir. Proletarya kendisiyle beraber bütün sınıfları tarih sahnesinden silebilecek tek sınıftır. Bu özelliği de tamamen üretim araçları ve üretim ilişkileri karşısındaki pozisyonundan ileri gelmektedir. Dolayısıyla o bu ilişkileri yani kendisini üreten koşulları değiştirmeden, ortadan kaldırmadan ne kendi yazgısını değiştirebilir ne de diğer sınıfları kurtarabilir. Marks "tüm proletarya" ifadesini kullanırken proletaryanın tümü kendi tarihsel rolü ve amacına aykırı bir yönelim içinde

bile olsa bunun aslında "kendi için sınıf" tarihsel gerçekliğini ve niteliğini değiştirmeyeceğini anlamamızı sağlıyor. Proletarya bu rolü çoğunlukla kavramaktan uzaktır. Kendiliğinden bir bilinç ve hareket üretmekten öteye gidemez. Dolayısıyla ona bu bilinç dışarıdan taşınacaktır; bunu da KP yapacaktır. O zaman "kendi için sınıf" bilincinin sınıfın kendisinde kendiliğinden olduğunu söylemek yanlış olacaktır. "... Öğreti olarak sosyalizmin kökleri, elbette, tıpkı proletaryanın sınıf mücadelesi gibi, bugünkü ekonomik koşullarda yatar, tıpkı onun gibi kapitalizmin yarattığı kitlesel yoksulluk ve kitlesel sefaletle karşı mücadeleden doğar fakat bu ikisi birbirinden değil, birbirinin yanı sıra ve farklı koşullar altında doğar. Modern sosyalist bilinç ancak derin bilimsel kavrayış temelinde ortaya çıkabilir... Sosyalist bilinç, proletaryanın sınıf mücadelesine dışarıdan taşınan bir şeydir, onun içinden kendiliğinden bilime çıkan bir şey değil." (Lenin, Ne Yapmalı)

"Kendi için sınıf" olarak tanımlarken proletaryanın kendiliğinden bu bilince erişmiş halde olduğunu söylemiş olmuyoruz. O tarihsel rolüne bir sınıf olarak sahip olmakla beraber bu rolün ideolojik siyasal bilimi ve amacını kendi başına, kendiliğinden bilince çıkarmaktan yoksundur. "Bilinç, genel sınıf çıkarlarının ve proletaryanın tarihsel görevlerinin bilinmesidir. Bu sınıf bilincinin başlangıcı kitle hareketinin çeşitli safhalarında çeşitli derecelerde vardır; fakat gelişmiş biçimiyle, sosyalist ideoloji olarak, 'teorisyenler'in yardımı olmadan, 'devrimci basil'in yardımı olmadan işçi hareketinin içinden gelişemez..." (Lenin, age)

(Devam Edecek)

YEREL SEÇİMLERDE KİTLELERİN A

Kendi işlevinden başka anlamlar yüklenmiş bir yerel seçim sürecindeyiz. 31 Mart yerel seçimlerine bu farklı anlamları yükleyenlerin başında AKP/MHP ittifakı gelmektedir. Bununla birlikte önümüzdeki yerel seçime farklı anlamlar yükleyenlerin içine düzen partilerinin dışında gözlerini salt AKP karşıtlığı bürümüş reformistleri, dahası bazı devrimci çevreleri de ekleyebiliriz.

AKP/MHP ittifakı seçim çalışmalarını, toplumsal kutuplaşmayı körükleyerek beka sorunu ve şoven propaganda temelinde örmektedir. AKP/MHP ittifakı beka sorununu gündemleştirip kamuoyuna mal ederek enflasyonu, geçim sıkıntısını, işsizliği, ekonomik krizi, halka dönük saldırıları, iç ve dış politikadaki tıkanmışlığı, kısacası başkanlık sistemine geçilmesine rağmen “Yeni Türkiye”nin uçmak bir yana hızla çakılmak üzere olduğu gerçekliğini gözlerden uzak tutmak istemektedir.

Cumhur ittifakının beka sorunu olarak tanımladığı şeyin Türkiye’nin geleceği olmadığı aşikâr. Onların bekadandan kastı yönetme erkinin kendilerine sunduğu olanakların güvenceye alınmasıdır. Bu olanakların kullanımının kendi denetimlerinde olmasını beka sorunu diye propaganda etmeleri egemenlerin kendi çıkarlarını halkın çıkarıymışçasına sunmalarını ifade eder. Kuşkusuz bu çıkarlar emperyalist güçlerin onlara biçtiği rol ile doğrudan ilişkilidir. Türkiye’nin bekası için kendilerini vazgeçilmez ilan etmelerinin diğer bir anlamı bu rolün güvenceye alınması yani emperyalist güçlerin çıkarları doğrultusunda şekillenen politikaların sürdürülebilirliğidir.

Cumhur ittifakının yerel seçimi beka sorunu diye propaganda etmesi CHP, İyi Parti, SP’nin itirazlarına neden olmaktadır. Ülkenin kaderinin hükümet edenin kaderine bağlanması bu kesimlerin itirazına yol açmaktadır. Belli bir hakim sınıfın yönetim erkinin olanaklarını tamamen denetim altında tutmak için kendini vazgeçilmez ilan etmesi diğer hakim sınıf temsilcilerinin hem bu olanaklardan mahrum edilmeleri hem de devletle olan ilişkilerinin hiçleştirilmesidir.

Cumhur ittifakının kamuoyunu yönlendirmedeki başarısı hatırlanacak olursa, Cumhuriyet’in rakiplerine göre daha avantajlı olduğunu söyleyebiliriz. Tabii, basın-medya gibi ileti-

şim organları arasındaki benzeşmeyi, iktidarın doğrudan sesi olmalarını da göz önünde bulundurarak düzen muhalefetinin işinin kolay olmadığını söyleyebiliriz.

Cumhur ittifakı 31 Mart yerel seçimlerine bir “kahramanlık öyküsü” ile girmeyi istiyor(du). Bu bağlamda bir devlet klasiği olarak yine Kürtler hedef seçildi. Suriye Kürdistanı’ndaki Kürt ulusunun kazanımları iç siyaseti dizayn etmede, kitleleri kendi sorunlarına duyarsızlaştırmada önemli bir argüman olarak kullanıldığı gibi içte de Kürt halkına dönük saldırıların gerekçesi yapıldı. Cumhuriyet için kamuoyuna dönük propagandadan öte bir anlama gelmeyen Fırat’ın doğusuna dönük saldırı hamasetiyle süreci kotarmaya çalıştı. ABD’nin Suriye’den çekilme kararı tam da bu sürece denk düştü. Bu açıklamanın neden olduğu karmaşada genelde bölge, özelde Suriye’de, bağımsızmışçasına hareket edebilme olanağını değerlendiren hükümet, seçim sürecine esas olarak bu gündemle girmek istedi. Fakat gelişmeler “güçlü devlet” imajının sunduğu olanakları kısa zamanda zayıflattı. Fırat’ın doğusuna dönük bir operasyon için yapılan görüşmelerde izin koparılamadığı gibi, hükümet Trump tarafından tehdit edilmiş, Putin tarafından ise Adana Mutabakatı hatırlatılarak başka kapıya –Suriye rejimine- yönlendirilmiştir. Bu bağlamda Cumhuriyet için her şeyin yolunda gittiğinden bahsedemeyiz. Zira geçen yıl Afrin işgalinin Cumhuriyet için istenen rüzgarı, heyecanı yaratmadığı hatırlanacak olursa toplumsal kutuplaşmayı besleyecek, kitleleri etkisi altına alacak olan şoven-milliyetçi bir argüman yokluğunun ilgili kesimleri mızımlandıracasını söyleyebiliriz. Bununla birlikte AKP içinde, direkt uluslararası sermayeyle ilişkileriyle bilinen Mehmet Şimşek, Ali Babacan gibi isimlerin de yer aldığı bir grubun yeni bir parti kurma hazırlığında oldukları haberini de bir kenara not etmekte fayda var. Yerel seçim sonrası bu grubun toplumsal hoşnutsuzluğu arkasına alarak “alternatif” olma iddiasıyla ortaya çıkabilecekleri göz ardı edilmemelidir. Böylesi bir hamlede uluslararası sermayenin hoşnutsuzluğunun izlerinden de bahsedebiliriz.

Cumhuriyet için yerel seçimin bir beka sorunu olduğunun altını ısrarla çizirken CHP, İyi Parti, SP ise bu tu-

zağa düşmeyeceklerini, halkın gündemine yöneleceklerini ifade ediyor, yerel seçimin belediyeçiliğe özgü gündemlerini öne çıkaran bir görüntü oluşturuyorlar. Bununla birlikte HDP’nin ötekileştirilmesi ve adının dahi anılmamasında kararlı bir duruş sergiliyorlar. Bu bağlamda “demokrasi adına fedakarlık” üstlenen HDP’nin tavrını görmezden gelerek, HDP’nin “fedakarlığını” iktidar hanesine yaz-

toplumsal kutuplaşmanın, baskının sonucu olmaktan öte düzenin kurucu ilkelerinin mimarı, temsilcisi olmasıyla ilgilidir. Bu gerçeklik göz ardı edildiği sürece beklentiler yanılgılarının sürekliliğine akabinde hayal kırıklıklarının tekrardan yaşanmasına yol açacaktır, açıyor da...

En başta belirttiğimiz gibi önümüzdeki yerel seçime, işlevinin ötesinde

maktan da geri durmuyorlar.

Burada bir parantez açmak isabetli olacaktır. “Demokrasi adına fedakarlık” üstlenen HDP’nin, CHP’den umudu kesmeyen reformistlerin, hatta devrimci propagandaya açık kesimlerin de esas yanılgısı tam da bu yaklaşımlardaki beklentilerdir. İlgili kesimler kendi beklentilerini her defasında toplumun önüne bir seçenek olarak sunmaktan vazgeç(e)medikleri için aynı hata tekrarlanıyor. Egemen sınıfların bir diğer partisi, devletin, yerleşik düzenin bir diğer bekçisi olan kesimin “kendisi için” talep ettiği demokrasiden medet umuluyor. CHP’nin, HDP –esas olarak Kürt ulusalçılığı- karşıtlığı AKP’nin yarattığı

anlamlar yüklenmiş durumda. Bu yaklaşım ilgili partilerin, hareketlerin sınıfsal karakterlerine göre farklı biçimler olsa da niyetten bağımsız olarak kitleleri aldatma suçuna tekabül etmektedir.

Bu çerçevede HDP’nin yerel seçime ilişkin yaklaşımını değerlendirebiliriz. Saruhan Oluç, HDP’nin yerel seçimdeki konumlanışını; “Batı’da ise seçim taktiğimiz AKP-MHP’nin başarısını da raltacak, Türkiye’deki demokrasi güçlerinin mevzi kazanmasını sağlayacak bir yönde” ifadeleriyle açıkladıktan sonra “evet, bir fedakarlık yapıyoruz” diyerek bu fedakarlığın, “Türkiye’deki demokrasi adına” yapıldığına dikkat çekmiştir. “Türkiye’deki demokrasi

ALDATILMASINA İZİN VERMEYELİM!

adına” derken bahsetmek istediği şeyin demokrasi mücadelesi olmadığı aşikar. İstanbul, İzmir, Adana gibi illerde yerel yönetim anlayışına dair bir programla halkın karşısına çıkmayıp CHP lehine tavır belirlemek, dahası hakim sınıflar arasındaki çatışmadan medet ummak hangi bağlamda fedakarlık olarak tanımlanıyor? Türkiye’deki demokrasi adına!.. Demokrasi mücadelesinin devrim mü-

Hakim sınıflar arasındaki çatışma hangi biçimi alırsa alsın ortak özellikleri halk kitlelerini baskı altında tutup düzenin sömürü çarkını sorunsuz işletebilmek üzerine kuruludur. HDP bu gerçeği görmezden gelerek hakim sınıflar arasındaki çatışmada belli bir kesime karşı diğer kesim lehine tavır belirlerken, demokrasi güçlerinin kazanacağını hatta faşizmin geriletilileceğini umuyor. Demokrasi güçlerinin

dici gücünü görmezden gelerek demokrasi güçlerinin kazanımını dahası faşizmin geriletilmesini hakim sınıflar arasındaki çatışmadan ummak ilgili hareketin sınıfsal karakteriyle alakalıdır. HDP’nin temel hatası hakim sınıflar arasındaki çatışmaya bel bağlaması, ilerlemenin olanaklarını bu çatışmanın sonucundan ummasıdır.

HDP’nin seçim tavrına ilişkin sorunun diğer bir yanı da bu tavrın kendi iddiasına ters düşmesidir. HDP, “Türkiyelileşme” iddiasıyla katıldığı siyasal yaşamda bugün HDP adını dahi anmaktan çekinen yerleşik düzenin temel ilkelerinin savunucusu CHP’nin desteklenmesi için üç büyükşehirde aday çıkarmama noktasına gelmiş görünüyor. Bu tavrın kendi iddiasında bir kırılma olduğunu iddia edebileceğimiz gibi hakim kliğin HDP’yi bölge illerine sıkıştırma hamlesinin zımnı olarak kabul edilmesi yani iktidarın “başarısı” olarak da tartışılabilir.

Cumhur ittifakı CHP’yi HDP ile işbirliği yapmakla itham ediyor. CHP de HDP’nin adını dahi anmadan böyle bir ittifakın söz konusu olmadığını, bilakis bu tavrın esasta AKP’yi desteklemeye dönük bir hamle olduğunu vakit kaybetmeksizin dillendirmekten geri durmadı. HDP’nin fedakarlığı demokrasi mücadelesine katkı sunmak bir yana, şoven saldırıların argümanı olarak hakim sınıfların temsilcileri tarafından hedefe oturtulmakta, değersizleştirilmektedir.

“TEK ADAM FAŞİZMİ”Nİ YENİLGİYE UĞRATMAK!

Yerel seçimi “tek adam faşizmi”ni yenilgiye uğratmak için bir araç olarak gören yaklaşımlara da değinmekte fayda var. Bu bağlamda ESP’nin tavrı tartışma konusu yapılabilir. ESP, HDP içindeki tartışmalarda faşist CHP’nin desteklenmesine itiraz ederken tek adam faşizmini yenilgiye uğratmak için ilerici, devrimci adaylar etrafında birleşerek seçime katılımın doğru olduğunu ifade ediyor. Bu yaklaşımda iki temel sorundan bahsedebiliriz. Birincisi, HDP’nin tavrının özünün yani hakim sınıflar arasındaki çatışmadan medet umulmasının eleştiri konusu yapılmaması; ikincisi ise yerel seçime yine işlevinden başka bir anlam yük-

lenerek hakim sınıfın yenilgisi yani demokrasi güçlerinin “zafer”i yerel seçimle mümkünmüş gibi propaganda edilmesidir. Hakim sınıflar arasındaki çatışmanın demokrasi güçlerine yeni mevziler kazandıracağı hatta faşizmin yenilgisiyle sonuçlanacağı safsatası başkanlık seçiminde de propaganda edildiği ve bu yaklaşımın devrimci çevreleri de etkisi altına aldığı hatırlanacaktır.

İlgili çevrelerin temel sorunu faşizmi kavrayamamaları, onu bir yönetim biçimi olarak değil, kişisel bir tercih olarak kavramalarıdır. Bu kavrayış yerel seçime yüklenen yanlış anlamla birleşerek halk kitlelerini yanıltan başka bir çağrı olarak karşımıza çıkıyor. Yerel seçim gündemini demokrasi mücadelesinin bileşeni, onun aracı olarak kavramayan, propaganda etmeyen her anlayış bu ve benzeri savrulmalardan kurtulamayacaktır. Kendi kavrayışsızlıklarının yarattığı hayal kırıklıklarının kitleler üzerindeki olumsuz etkisini görmezden gelerek her yeni dönemde başka bir figürün faşizmine karşı benzer çağrılar yapmak dahası hakim sınıflar arasındaki çatışmaya bel bağlamak bu yaklaşımların kaderidir.

REFORMİZMİN “BÖYLE SEÇİM OLMAZ!” ÇİĞİRTKANLIĞI

ÖDP, “Böyle Seçim Olmaz!” başlıklı bir bildiri yayımladı. Bu bildiride, hukuksuzluklara, anayasanın ihlal edilmesine, AKP’li adaylar tarafından devlet olanaklarının kullanılmasına, eşitsizliklere, seçim güvenliğini tartışmaya açan düzenlemelere, hilelere dikkat çekerek halka çağrı yapılıyor. “Neyin çağrısı yapılıyor?” diye merak etmemek mümkün değil; ancak ilgili bildiride “çağırıyoruz” ara başlığının devamında iddiasızlıktan, kitlelerin iradesini faşist CHP’ye teslim etmek anlamına gelen ifadelerden başka bir şey yok. Reformizmin kendinde cisimleşen iddiasızlığı halka çağrı yapılarak esasta CHP’ye –parti adı geçerse de- yedeklenilmesinden başka bir anlam ifade etmemektedir.

“Böyle Seçim Olmaz” gibi rest çekmişçesine bir başlık atıp CHP’ye yedeklenmekten başka bir anlama gelmeyen ifadelerle bildiriye sonlan-

cadelesi olduğu esprisi bir yana HDP bu tavrıyla CHP’ye hak etmediği bir misyon biçmekte, demokrasi güçlerinin yeni mevziler kazanmasını hakim sınıflar arasındaki çatışmada arama yanılışına kapılmaktadır. Evet, CHP de “demokrasi” istiyor fakat onun talep ettiği demokrasi AKP’nin yapmak istediğinden farklı değil.

HDP’nin seçim taktiğinin özü hakim sınıflar arasındaki çatışmaya bel bağlayarak demokrasi güçlerinin yeni mevziler kazanmasını ummak, AKP-MHP bloğunun hareket alanını daraltmak dahası faşizmi yenilgiye uğratmaktır.

kazanımlar elde etmesini ve faşizmin geriletilmesini yerleşik düzenin diğer bir partisinin tarafı olduğu çatışmadan bekliyor. HDP bu tavrıyla, halk kitlelerini baskı altında tutup sömürü düzenini sorunsuz işletme iddiasıyla diğer kesimle kavgaya tutuşan CHP’nin temsilcisi olduğu kliğe de demokrasi güçlerinin kazanımları için rol biçmiş oluyor. Halk kitlelerine biçilen rol ise yerleşik düzenin baskı ve sömürü cenderesine, geleceksizliğe mahkum olmaktadır. Kitlelerin kahre-

dirmek ancak reformizme özgü bir başarı olabilir, oldu da. AKP karşıtlığı bu anlayışın gözünü öyle bir karartmış ki birkaç yıldır seçimlere katılıp kendi programlarını propaganda etmekten ısrarla geri durup kendi beklentilerini kitlelerin talepleriymişçesine sunup iradelerini CHP'ye teslim etmekten kurtulamıyorlar. CHP'nin aday profilinden hareketle sağa yaslanmasını yadırgıyor, kınıyorlar. Kuşkusuz bu tavırları CHP'ye biçtikleri rol, onu demokrasi güçleri arasında görmeleriyle alakalıdır. Alper Taş'ın Beyoğlu Belediyesi başkan adaylığı bu kesimin yüreğine su serpmiş olmalı; CHP'yi sağa yaslanmaktan, açılmaktan kurtarıp kendi görevlerinin ayırına varmasını sağlayan bu hamle (!) ÖDP'yi biraz olsun sakinleştireceğe benziyor.

Seçimlere mahkum edilmiş beklentilerin, her seçim sonrası hayal kırıklığına dönüşerek kitlelerin andaki karamsarlık ve umutsuzluğundaki rolünü göz ardı etmemek gerekir. Yedeklenme, iddiasızlık sınıfsal bir karakterdir; ilgili hareket(ler) de bu gerçeğe uygun hareket ediyor(lar). Politik konumlanışları, ufuklarının sınırlılığı tarafından yani sınıfsal kavrayışlarının sınırlılığı tarafından belirlenmektedir. Alper Taş adaylığı üzerinden hakim sınıf partisiyle ilişkilenmeleri yerleşik düzenle iş tutma, onun sınırlarını ihlal etmeme kararlılığını ifade eder. HDP ile yan yana görünmemek noktasında CHP'nin pratiğiyle benzeşen tavırlar Kürt ulusal sorununda egemenler tarafından körüklenen şovenizmin reformist soldan beslenmesi, kitlelere taşınmasıdır. Reformizmin en önemli işlevi ve misyonu kitleleri aldatmaktır; bu bağlamda kitlelerin beklentilerinin sistemin sınırları içinde gerçekleşebilir olduğunu propaganda etmek onun varlık nedenidir. ÖDP'nin "Böyle Seçim Olmaz" bildirisi bunun kanıtıdır; Alper Taş'ın adaylığı da aynı anlama gelir. Kitlelere yalnızca yakınmak, yedeklenmek, iddiasızlık seçenekleri yani birbirini tekrar eden hayal kırıklıkları reva görülmektedir.

FAŞİZM ve SOSYALİST BELEDİYECİLİK

Mevcut düzenin, bir yönetim biçimi olarak kavradığımız faşizmin ya da gerçeği gizleyen bir söylemle "tek adam faşizmi"nin egemenliği altında "sosyalist belediyecilik mümkün müdür" konusu ciddi bir tartışma değildir. Ayrıca böyle bir belediyeciliğin nasıl mümkün olduğunu, olabileceğini de merak ediyoruz!.. Zira mevcut devlet örgütlenmesinin orta yerde durduğuna dikkat çekebiliriz. Daha sı kayyım atanmış belediyeler örneği

üzerinden yerel yönetimlere abartılı misyon biçenlere kendi gerçekliğini hatırlatan devlet pratiğini işaret edebiliriz. Marksist devlet teorisiyle ilgilenen herkesin bildiği şey, devletin bir sınıfın başka bir sınıf üzerindeki baskı, zor aygıtı olduğu esprisidir. Bu gerçekliği bir anlığına unutmak ya da buna sırtını dönmek elbette savrulmalarla sonuçlanacaktır.

Ovacık Belediyesi pratiğinden hareketle sosyalist belediyecilik kavramı dillendirilmeye başlandı. Bunda SMF'nin seçime TKP adı altında girmesinin payı olduğunu göz ardı etmiyoruz. Bununla birlikte SMF de bu yönlü propagandadan rahatsız değil.

Kuşkusuz Ovacık Belediyesi'nin olumlu deneyimleri olmuştur ama bu deneyimlerin hiçbir şekilde sosyalist belediyecilik olarak propaganda edilemeyeceğini belirtmek gerekir. Olumlu deneyimler, kimi olanakların halkın lehine kullanılması, kendilerini ilgilendiren sorunlarda halkın karar

süreçlerine katılması gibi başlıklarla ifade edilebilir. Bu deneyimler önemsiz değildir fakat bu deneyimleri yani yerel yönetimlerin açığa çıkardığı olanakları anlamlı kılan ve kılacak olan tek şey bu olanakların genel mücadeleyle yani devrim sorunuyla nasıl ilişkilendirildiğidir. Bu deneyim ve olanaklar hiçbir şey olmadığı gibi her şey veya çok önemli bir şey de değildir. Sosyalist belediyecilik propagandasının kitleleri mevcut düzeni kabul etmeye, onun temellerine dokunmadan onunla birlikte barış içinde yaşayabileceği yanılgısına hizmet ettiğini söylemek yanlış olmayacaktır.

Radikal demokrat yönetim biçiminin izlerini taşıyan yerel yönetim anlayışını sosyalist belediyecilik diye sunmak kısa vadede kazandırabilir ama bu kazanımı demokrasi mücadelesinden kopuk, onun aracı, onun propaganda edilmesi için bir mevzi olarak kavra-

mayıp mevcut düzenin sınırları içinde sosyalist deneyimin mümkünmüş gibi sunulması kitlelerin aldatılmasından, onların başka bir hayal kırıklığına deneyimlemesine yol açmaktan başka bir anlam ifade etmez.

Yukarıda eleştirdiğimiz yaklaşımlardan hareketle yerel seçimi/yerel yönetimleri hiçleştirmediğimiz sonucu çıkarılmamalıdır. Yerel seçime ilişkin tavrımızı, bu seçimin ne olduğundan hareketle, Demokratik Halk Devrimi propagandasının bir aracı yani olanakları bağlamında belirleriz. Tabii ki ülkedeki genel durum, ittifaklar, halka dönük saldırılar gibi temel başlıklar bu tavrın belirlenmesinde esastır. Bununla birlikte yerel seçimin ne olduğunu yani bu aracın işlevini bilmek onun olanaklarını, sınırlılıklarını da bilmektir. Genel seçim faşizmi yenilgiye uğratmanın bir aracı olmadığı, olamayacağı gibi yerel seçim de böyle bir işleve sahip olamaz. Onun kullanılabilir bir araç olması anda sunduğu olanaklarla ilişkilidir.

Yerel seçim komünistler açısından bir propaganda aracı olabilir; DHD'yi propaganda etmenin, kitlelere sorunlarının çözüm yollarını işaret etmenin bir aracıdır. Seçim faaliyetini belirleyen de bu aracın DHD ile ilişkisini doğru bir temelde ele almak olmalıdır. Yerel yönetim anlayışını belirleyen şey de bu ilişkileneşten başka bir şey değildir. Yerel yönetimlerin olanaklarını ve aynı zamandan sınırlılıklarını bilmek onu demokrasi mücadelesi için bir araca dönüştürebilir. Onu hiçleştirmek hatalı bir yaklaşım olacağı gibi ona gereğinden fazla rol biçmek de kitlelerin aldatılmasına hizmet edecektir.

Yerel yönetimlerin sunacağı olanaklar, kitlelerin karar alma süreçlerine katılmaları, mahalle meclisleri aracılığıyla örgütlenmeleri, yönetme deneyimleri yaşamaları genel mücadelenin bir aracına dönüştürüldüğünde

anlam kazanacaktır.

Yerel yönetimlerde sosyalist belediyecilik anlayışının uygulanabileceğini iddia etmek reformizmin etkinliğini artırması, güçlenmesi, kitlelerin bu propagandaya açık hale gelmelerinin teşvik edilmesi anlamına gelir.

Tüm bu farklı yaklaşımların ortaklaştığı nokta kitlelerin aldatılmasıdır. Yerel seçimin, yerel yönetimin sunduğu olanakların değerini, sınırlarını bilerek bu araçtan faydalanıp onu demokrasi mücadelesinin hizmetine, emrine sokan bir yaklaşım kitlelere taşınmalıdır.

Faşist devlet yapılanmasına uygun olarak yetkinin merkezde toplandığı, yerel yönetimlerinin yetkilerinin hem sınırlı olması hem de keyfiyete uygun bir şekilde müdahaleye açık olduğu, yok sayıldığı mevcut devlet gerçekliğinde sosyalist belediyeciliğin uygulanabilir olduğunu düşünmek kitlelere, demokrasi için, devrim için mücadele etmemelerinin salık verilmesinin başka bir biçimidir.

T. Kürdistanı'ndaki belediyelere kayyım atanması merkezi devlet örgütlenmesinin tahammül sınırını ve keyfiyetçi özelliğini işaret etmektedir. Aynı zamanda bu müdahale yerel yönetimlerin sınırlılıklarını da göstermektedir. Bununla birlikte yerel yönetimlere dönük bu müdahalelerin olabileceğini söylemek bu saldırılar karşısında hiçbir şey yapmamak, bunu kanıksamak değildir. HDP'nin kayyımlar sürecindeki sessizliği, kabullenmişliği bu olanakları doğru kavramadığının göstergesi olarak da yorumlanabilir. Kayyımlar deneyimi yerel seçim gündeminde önemli bir argüman olarak kullanılabilir. Hem yerel yönetimlerin olanaklarının sınırlılığına hem de devletin keyfiyetçi, pervasız saldırılarına dikkat çekmek için bu deneyim önemlidir. Bununla birlikte bu deneyim demokrasi mücadelesinin zorunluluğuyla ilişkilendirilerek, olası benzer saldırılar yaşandığında kitlelere bu tarz müdahaleler karşısında kararlı bir mücadele sergilemenin propagandası seçim faaliyetinin temel başlıklarından olmalıdır.

Yerel seçim faaliyetini örgütlerken, yerel yönetim anlayışımızı kitlelere propaganda ederken kitlelerin aldatılmasına, onların umutsuzluk ve karamsarlık sarmalına mahkum edilmelerine izin vermeden faşizmin saldırılarını teşhir etmeli, yerel yönetimlerin sınırlılıklarının bilincinde faaliyetleri ele almalı, kitleleri ısrarla DHD mücadelesine çağırmalıyız.

İlke, İşleyiş ve Kurallar Mücadele İçerisinde Doğmuştur: Kavrayalım, Kuşanalım!

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Örgüt yaşamının ilkeleri, işleyiş ve kuralları vardır. İlkeler, işleyiş ve kurallar bizzat mücadelenin içerisinde şekillenir. Burada bahsettiğimiz “ilke”, “işleyiş”, “kural”, “tarz” gibi değerler Proletarya Partisi'ne ait olanlardır ve dolayısıyla bahsettiğimiz mücadele de proleter devrimci bir mücadeledir. Faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü ülkemizde komünizm mücadelesinin sonuna kadar götürülmesi adımlarımızın yere sağlam basmasına bağlıdır. Politik iktidar mücadelesini kesin bir kararlılıkla, savaşımı her cephede sürdürecektir yetenekli ve donanımlı bir örgüt yaratmak ilk adımdır. Faşizme karşı savaşta yegane silahımız devrim bilimiyle donanmış, ilkeleri kuşanmış, savaşta ustalaşmış bir örgüttür.

Savaşımımızın düzeyi ne olursa olsun örgüt yaşamına, işleyiş, ilke ve kurallarına yaklaşımımız değişmeyecektir. Zira sınıf mücadelesini sürdürmenin, devrimci gelişmeyi ileri mevzilere ulaştırmanın, zaferle taçlandırmanın tek aracı örgüttür. Sınıf mücadelesine yön verdikçe, devrim sorunuyla, kitlelerle güçlü bağlar kurdukça örgütümüzün niteliği ve gücü de artacak, gelişecektir. Yarını bugünden inşa etmeye başlayarak geleceğin kurucusu, devrimden çıkarı bulunan milyonlarla birlikte altınçağın sahibi olacaktır.

Faşist diktatörlük karşısında varolmanın tek yöntemi, savaşmanın yolu olarak örgütü kavrayışımız, ilke, işleyiş ve kurallarını uygulama düzeyimiz ne durumdadır? Kuşkusuz onu bir gereksinim olarak hissetme düzeyimizle kavramak arasında doğ-

rudan bir ilişki mevcuttur. Bu vurgunun kapsamı yazıyla sınırlanmayacak genişliktedir. Ve her yoldaşın ilgisini üzerinde toplayacağı, inceleyeceği, tartışacağı bir soru, sorun olarak ifade edilmiştir.

Örgüt sorununa ilgimizi ve dikkatimizi teorik/pratik zeminde geliştirmeye, kavrayışımızı ve pratiğimizi incelemeye, ileriye doğru adımlar atmaya odaklanmalıyız. Örgüt bilincimizin, konumlanışımızın ve pratik faaliyetimizin olumlu ve olumsuz özelliklerini, barındırdığı sorunları ortaya çıkarmalıyız. Bunu yaparken bizi harekete geçirecek temel motivasyon, örgütün ve ona hayat veren militanların devrim sorunuyla ilişkisini ileriye taşıyacak yeteneği kazanmalarımızdır.

Siyasal, teorik ve pratik gelişimin eşitsizliği, düzenle bağımızın kültür, davranış ve alışkanlıklar üzerinden sürmesi devrimcileşmenin, örgüt bilincini kuşanmanın önünde engeldir. Örgüt bilinci güçlü bir devrimcileşme üzerinde yükselerek politik iktidar mücadelesine kilitlenmeyi gerektirir.

Politik iktidar mücadelesinin hedefinde milyonlarca işçi-emekçinin, köylünün, gencin, ezilen ulus, inanç

ve cinsiyetlerin kurtuluşu bulunmaktadır. Devrimden çıkarı bulunan halk kitlelerinin savaşıma çekilmesi; onlara bilinç, cesaret ve umut taşıyacak örgüt ve militanların önderliğiyle olacaktır. Sınıf mücadelesinin yüklediği bu tarihsel sorumluluk misyonumuzu ve rolümüzü en ileri düzeyde kavramayı, yetmezliklerimizi aşmayı gerektirir.

Örgüt gerçekliğimize damgasını vuran sorunlar nelerdir? Durağanlığın, hareketsizliğin, yetinmeciliğin kaynağı nedir? Örgütün dinamiklerini açığa çıkarmada, yönetmede, geliştirmede nerelerde tikanıklık yaşıyoruz? Kuşkusuz her yoldaş içtenlikle bu sorulara yanıt arayacaktır.

Ülkemiz devrim mücadelesinin “suskunlukla”, “eylemsizlikle”, “dura-

Örgütün dinamiklerini ve kitlelerin taşıdığı potansiyeli açığa çıkarmak politik yoğunlaşmanın yanında çalışma tarzımızdaki bozulmaya dair müdahale ile aşılabacaktır.

ğanlıkları” yüklü olması örgütümüz bakımından bir teselli olmayacaktır. Ne dışımızdaki halk güçlerinin, ne de kitlelerin mücadelesinin gerilemiş olması mücadelemizin düzeyini belirleyen bir ölçüdür. Mesele siyasal çizgi ve politik iktidar sorununa yaklaşımda yatmaktadır. Komünistler olarak devrimci hareketi kuşatan reformizme, düzen içiliğe karşı ideolojik politik mücadele görevimizi yerine getirmenin yanında ileri kitleleri devrim mücadelesine kazanma, örgütlenme ve savaşırma gibi temel bir sorumluluğumuz bu-

lunuyor. Ülke ve devrim güçlerinin gerçekliği durağanlığımızın, hareketsizliğimizin ne gerekçesi ne de kaynağı olabilir. Aksine bu gerçeklik bizleri faşist abluka ve kuşatmayı parçalamaya, kitlelerin mücadelesini geliştirmeye daha fazla sevk etmelidir.

Bu nedenledir ki mevcut faaliyetimiz yetinmeyi değil yeni imkânlar ve alanlar açarak ama en önemlisi bütün hücrelerimizde bir sıçrama gerçekleştirerek ısrarı, zorlamayı, devrimci gelişmeyi hedeflemelidir. Bu ısrarın, zorlamanın ve devrimci gelişmenin merkezinde kalıcı ve nitelikli örgütler yaratmak bulunmalıdır. Örgütün dinamiklerini ve kitlelerin taşıdığı potansiyeli açığa çıkarmak politik yoğunlaşmanın yanında çalışma tarzımızdaki bozulmaya dair müdahale ile aşılabacaktır. Örgütle kurulan sınırlı her temas yabancılaşmayı, sınıf mücadelesine uzaklaşmayı getirecektir. Örgütle canlı politik ilişki geliştirme, gerçekliğimize yönelme, örgüt bilincini kolektif zemine oturtmanın kaldıracıdır. Aksi her tutum bürokratik çalışma tarzının gelişmesine, örgüt faaliyetinin darlaşmasına yol açacaktır.

Örgüt faaliyetinin işleyiş, ilke ve kurallarının bozulmaya uğradığı yerlerden birisi de legalizmin içte sürüyor olmasından kaynaklıdır. “İç legalizm” denilen şey; sorumluluklarımızı, yetkilerimizi, görevlerimizi aşarak işleyiş, ilke ve kurallarımız işlevsiz kılarak sorunları çözme girişimidir. Örgüt işleyiş her yoldaşın birbiriyle ilişkilerini düzenleyen, sorumluluk merkezlerini ve muhataplarını belirleyen bir netliğe sahiptir. Bunun sınırlarını aşmak kuşkusuz “iç legalizme” kurban ettiğimiz “yoldaşlar arasındaki meseleleri” yerin kulağına bırakmaktır! Güvenlik meselesi gibi, güven duymak da sınıfsal bir öze sahiptir. Örgüt işleyiş bu sınıfsallığın, bilincin ve deneyimin ürünü olarak ihtiyaçtan doğmuştur. Bizi bir arada tutan bu kuralları bütününe sıkı sıkı sarılmadan, sınıf mücadelesindeki hak ettiği yeri alacak bir örgüt yaratamayız.

8 Mart'a Giderken...

Tüm Coşkumuzla Örgütleyelim, Örgütlenelim!

Her 8 Mart sürecinde olduğu gibi bir kez daha "örgütlenme" eksikliklerimiz yakıcı/ acil görevler olarak karşımızda duruyor. Örgütlü hareket edememenin bir sonucu olarak çalışmamızdaki dağınık gelişim, sürekli benzer sorunlarımızı tartışmayı/ çözüm aramayı önümüze koymasından kaynaklı "kısır döngü" hissi- ne kapılmalara yol açabiliyor.

Tüm kadın örgütlerinde ve bizde 8 Mart, 25 Kasım ya da Bir'imize yönelik herhangi bir saldırı haberinin basına düşmesiyle ortaya çıkan görüntü kadın olduğumuzu böylesi günlerde hatırlama algısı yarattığı için düşündürücüdür. Ancak böylesi günlerde diğer günlerde olduğundan daha fazla kimliğimize yönelik saldırıların "acı-sını" yaşamak, öfkemizin bilene- mesi "doğal" bir refleks olarak anlaşılmalıdır. Sistemli çalışma yürütmekteki eksikliklerimizin yarattığı psikolojik atmosferde mahcuplukla birleşen umutsuzluğun kadın

mücadelesinde çok daha hassas olduğunu da yaşıyor, biliyoruz.

Önümüze görevler koyup yerine getirmekte eksik kaldığımızda Mao yoldaşın "zafer, kazanılana kadar yenilgilerden ibarettir" sözünü aklımızdan çıkarmadan yukarıda ifade ettiğimiz eksikliklerimizle mücadele ederek ilerleyelim. Binlerce yıllık ezilmişliğimize nasıl teslim olmuyorsak çalışmalarımızın dağınık ilerlemesine de teslim olmuyoruz. Bir yanda ideolojik saldırı olduğu diğer yanda kimliğimize yönelik saldırıların alabildiğine pervasızlaştığı bir süreçte daha fazla örgütlenmeye odaklanmamız gerekirken, kadınlara ulaşmaya, bilinç taşımaya bu kadar ihtiyaç varken kadınların öncüsü MLM kadınların edilgen bir pozisyon alması ise bu açıdan kabul edilemezdir. Bu sebeple yo-

lumuzun uzun, inişli çıkışlı ve birçok yenilgi ile iç içe olduğunu bilerek Demokratik Halk Devrimi'nin ihtiyaçları özgülünde ve kadınları kendi sorunları çerçevesinde örgütlemeli ve örgütlenmeliyiz.

İdeolojik olarak burjuva, küçük burjuva anlayışlar kadın hareketine yön vermeye çalışırken ortaya çıkan örgütlenme ve mücadele anlayışından etkilenmediğimizi de iddia edemeyiz, etmiyoruz. Uzunca bir süredir örgütlenme anlayışımıza sirayet etmiş çok ciddi ideolojik olarak sorunlu yaklaşımlar bulunmaktadır, bununla kesintisiz mücadelemiz sürecektir. Böylesi bir süreçte kadınların bilinci ciddi

bir süreçte ele almaya başlıyoruz? "8 Mart geliyor, mutlaka bir şeyler yapmalıyız" şeklinde ifade edilen kaygı, çaba ne anlama geliyor? Bu soruları sormak "kötü" bir durumu değil tam aksine çok iyi bir kaygıyı ifade etmektedir. MLM kadınlar olarak "kaygı" duymaktan anladığımız ne yapacağımızı bilemememe anlamında değil çözüm üretmek, olamaz zannedilene olur kılmaktır.

Bahsini ettiğimiz çelişki ve sorunlarımızın ideolojik politik gerekçelerini kendi dışımızda aramıyoruz. Tam aksine önce kendimizden başlıyoruz. Birçok sorunu ve ihtiyacı görüyor, gelişini yerine getirme sorumluluğunu

lişmalarımızı sürekli ve sistemli bir biçimde örgütlemektir. Muhakkak sürekliliği sağlanmış bir faaliyet örgütlememiz gerektiğini hepimiz biliyoruz. Ancak neden yeteri kadar yapamıyoruz, yapmıyoruz? Bu durumu incelemeliyiz.

Yukarıda da ifade ettiğimiz olgular çerçevesinde kadın kimliğimizle ben-biz neden örgütleniyoruz ve neden herhangi bir kadın hareketinde değil de MLM çizgide örgütleniyoruz, örgütlenmeliyiz? Bu soruların cevabını vermemiz hayattır. İhtiyaç duyduğumuzda bu soruları tekrar tekrar sormamız gerekebilir, bundan da korkmamalıyız. Bilinci örgütlü, örgütü bilinçli yapmanın koşulu da budur.

REKLAM HİÇBİR ŞEY ÖRGÜTLENME HER ŞEYDİR!

Yukarıda sordüğümüz soruları cevaplandırdıktan sonra "tarihsel günlerde kadın olduğunu" "hatırlama" anlayışının altında yatan yanlış fikir olarak "reklam kaygısı" anlayışını tartışmalıyız. Bahsini ettiğimiz anlayışın bir yanını içimize sızmaya çalışan bölümü di-

ğer yanını ise farklı kadın örgütleri oluşturmaktadır. Öncelikle içimize sızmaya çalışan örgütlenme çizgisinde birçok yanlış anlayış birçok şekilde ortaya çıkmaktadır; bilinçli örgütlülüğü değil kalabalık görünmeyi, yayınımları kitlelerle buluşturmayı değil sadece çıkarmayı, kadınları bilinçlendirmeyi değil kafa-kol ilişkileri ile yanımızda (çevre-çepimizde) tutmayı, kadın sorunu çerçevesinde sınıf perspektifli cinsiyet politikasını değil yüzeysel ezilmişlik anlayışını esasa koyma vb. biçimlerde karşımıza çıkar/çıkıyor. Başta işçi ve emekçi kadınlar olmak üzere kadınları örgütlenme hedefinden uzak bu yaklaşım küçük burjuva örgütlenme (örgütlenmeme) anlayışının içimize sızmaya çalışan en tipik biçimidir. Bu durum bir kitleleşme kaygısı dahi değildir. Zira

derecede bulanıklaşır. Hedef kitlemizden tatalım da çalışma tarzımıza, yayın anlayışımıza, politik yönelimlere rengini vermeye çalışan anlayışlara kadar birçok alanda ideolojik mücadeleyi esas alıyoruz. Bununla birlikte kadın kitlelerini örgütlenme konusunda öncelikle sorunlarımızı doğru tespit ederek görevlerimizi basitten karmaşığa, kolaydan zora, yakından uzağa doğru belirlemeli ve yerine getirmeliyiz.

Konumuzun başına dönecek olursak, mücadelemizin mevcut durumu kadın çalışmalarını önemli tarihsel günlerde "hatırlama" şeklinde olduğu üzerine yaptığımız vurgu esasta doğru zeminde görevlerimizi doğru tespit etme çabasıdır. Kadın olduğumuzu neden böylesi günlerde hatırlıyoruz? Kadın sorununa yaklaşımdaki sorunlarımızı neden böylesi

alma süreci kendiliğindenliğe bırakmama vb. örgütlenme noktasında attığımız adımlar önemlidir. Beklemeci anlayışlarla, toplumsal cinsiyet rollerimizle aramıza devrimci mesafeler koyuyor bizi sisteme zincirleyen hiç bir olguyu kabul etmiyoruz. Biz proleter devrimci kadınlar tarihsel misyonumuzu, bugünün tarih yazıcıları olduğumuzu bilerek "neden?" sorularını sordukça ve değerlendirmelerimizde kendi tarihsel misyonumuzu ne kadar oynadığımız, nasıl oynadığımız gerçeği ile yüzleştikçe daha güçlü daha örgütlü görevlerimizi kavriyoruz.

Sürekliliği sağlanmış bir faaliyet örgütleyemememizin bir sonucu olarak ortaya çıkan "kadın olduğumuzu 8 Mart'ta hatırlama" şeklinde kendini var etmeye çalışan yaklaşımlarla mücadelenin koşullarından birisi ça-

her devrimci (devrimci olmayan) kadın/hareket elbette kitleselleşme kaygısı güder. Ancak kitleselleşme adına ortaya çıkan sistem içine kanalize olma durumunu da kabul edemeyiz.

Burada bir kez daha Mao yoldaşın şu sözlerini hatırlayalım "biz kitleselleşmeyi peşimizde milyonların yürümesi olarak görmeyiz, biz kitleselleşmeyi; kitlelere bilinç taşımak olarak görürüz" bu çizgiyi kadın mücadelesinde yorumladığımızda örgütlenmedeki temel eksikliğimiz daha anlaşılır olacaktır. Kitleselleşmek ancak kadınlara bilinç taşımayla mümkün olan bir olgu olduğuna göre örgütlenme temelimizi/misyonumuzu kadınlara bilinç taşıma esasına oturtmalıyız.

Niceliğin niteliğe, niteliğin niceliğe dönüşmesi olarak tarifleyeceğimiz bilimsel gerçekliğe uygun çalışmalarımızı örgütleyelim.

Diğer kadın örgütleri ile ortak platformlarda birlikte eylem, etkinlik vb. örgütlenmesinde daha çok karşıma çıkan "kitlesellik" konusu son yıllarda burjuva, küçük burjuva kadın hareketlerinin yön vermeye çalıştığı bir eğilim olarak 8 Mart, 25 Kasım, Feminist Gece Yürüyüşü vb. eylemlerde de karşıma çıkmaktadır. "Flama olmasın kadınlar kaygılanır", "kadınları bir kalıba sokmaya çalışmayın", "bayrak, flama olduğunda kadınlar katılmıyor", "örgüt ismi olmasın" vb. yaklaşımlarla örgütsüzlük kutsanmaktadır. Kitlesellik kaygısı adı altında gelişen durum en yüksek düzeyde bilinçli özne olma durumunun önüne konulmaktadır. Gücünü niteliğinden değil kalabalıklığından alacağını zanneden bu gibi anlayışlar "reklam kaygısı" ile hareket etmekte görüntüye ne kadar önem verdiğini göstermektedir. Proleter devrimci kadınların tüm kadınlara bilinç taşıma gerekliliğinin bir ürünü olarak örgüt nerdeyse mahkum edilir hale gelmektedir. Bu kapsamda kadın kitlelerinden kopuk olduğu yanılsamaları ve algısı da

oluşturulmaya çalışılmaktadır. Kitlesellik kaygısıyla yapıldığı iddia edilen "eylemlerde flama olursa kadınlar katılmaz" belirlemesi aynı zamanda burjuva, küçük burjuva anlayışların esasta sistem içi uzlaşmacı tutumunun da bir ürünüdür. Bu durumda ideolojik düzlemde mücadele acil bir görev olarak karşımızda duruyor. Ve bütün bu gerçeklikle birlikte örgütlü bir biçimde bu alanlarda olmak

devrimci kadınlar için koşullar hedefe ulaşmak için değiştirilmesi gereken olgulardır. Kadınlarla buluşmamızı etkileyen başta kendimiz olmak üzere örgütlenmemizi engelleyen erkek egemen bakış açısı ise, o zaman onları değiştirmek zorundayız. Cinsiyet kimliğimizin ikinci cins görülmesini istememe bilincine erdiyse erkek cinsinin ayrıcalıklı durumuna son verilmesi gerektiğini kavradıysak; bunu

mamızın önüne geçmektedir. Erkek egemen ideolojinin tesiri altında olduğumuzu böylesi bir toplumda proleter kadınlar olarak kadın özgürlüğü mücadelesi verdiğimiz aklımızdan çıkarmadığımızda kimliğimize karşı her türlü saldırıya karşı tetikte olmalıyız. Ancak proleter bir kadın hareketi olma iddiamızla birlikte bilinç eksikliğimizi öncelikle sınıfsallıkta aramak zorundayız.

Kadın kimliğimizi sınıf bilincimize içermeliyiz, MLM kadınlar açısından ayrı, kopuk, karşıt olgular olarak ele alınmasına izin vermemeliyiz. MLM kadınlar, kadın mücadelesinin en bilinçli özneleri olarak öncülük misyonuna sahiptir. 8 Mart çalışmalarımıza son kadın şehitlerimiz Nergiz ve Çidem yoldaştan aldığımız ilhamla sarılmalıyız. Gücümüzü gerçeklikle sınırlamayıp gerçeklikleri zorlayan adımlar atmalı daha fazlasını

"kendi rengimizi" bu alanlara vermek ancak ve ancak bu alanlarda yapacağımız ideolojik mücadeleyle mümkün olacaktır. Başta kendimizden başlayarak sadece kitlesellikle ölçülü bir örgüt ve eylem anlayışına karşı mücadeleden taviz vermemeliyiz. Özgürlüğümüzü kazanma noktasında erkek egemen, heteroseksist, cinsiyetçi, emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadelede örgüt en temel aracımızdır. Temel aracımızda oluşan sorunları çözmek ise temel görevimiz olmalıdır. Eylem ve etkinliğin amacını unutmak, niteliğini sıfırlamak, kitleselliği amaçlaştırmak ve bu noktada bilinç taşıma sorumluluğumuzu unutmak çok daha sorunlu bir duruma kapı aralayacaktır.

SEBATKAR DEĞİL SÜREKLİ ÖRGÜTLENME

Sürekliliği sağlanmış bir faaliyet örgütleyememizde tek yönlü gelişen bir çelişki (hiçbir çelişki tek yönlü değildir) değildir. Çelişkinin bir yanında biz dururken diğer yanında bizi çevreleyen koşullar durmaktadır. Bir yanda tarihsel toplumsal rollerimiz dururken diğer yanda bu tarihsel toplumsal koşulları değiştirme irademiz durmaktadır. Çoğunlukla koşullar kendi iç çelişkilerimizi çözme noktasında bahanelere dönüşmektedir. Proleter

gerçekleştirme gücünün bizde kilitli olduğu gerçeğini de hızlıca kavramak zorundayız. Yakınmak, yılmak, pes etmek, umutsuzluğa kapılmak, esen her rüzgârın akımına kapılmak küçük burjuva sınıfların karakteridir. Proletaryanın sınıf karakteri ve sınıf ideolojisi dünyayı anlamının yanında; esas olarak dünyayı değiştirmeye dayanmaktadır. Biz MLM kadınlar da bu noktada öncüsü olduğumuz sınıfın disiplini ve ideolojik politik çizgisinde kadın sorunu noktasında sorumluluklarımızın gereğini layıkıyla yerine getireceğiz.

BİLİNÇLİ ÖZNELİK MİSYONUMUZU OYNAYALIM: 8 MART'I TÜM ÇOŞKUMUZLA ÖRGÜTLEYELİM!

Cinsiyet eşitsizliğine karşı örgütlenme ve mücadelede "bilinç" "sorunumuz" derinlikli tartışmaya ihtiyaç olan bir konudur. Ezilen cinsiyet kimliğimiz ve ezilen sınıfa mensup olma hali (elbette çok yönlü ezilmenin diğer kapsamaları) çok yönlü bilinç geliştirmeyi de gerektirmektedir. Ve çoğunlukla kadın bilincimizle sınıf bilincimiz karşı karşıya konulmaktadır ve kavrayıştaki zayıflığımız ekseriyetle kadın bilincimizdeki zayıflıktan kaynaklanmaktadır. Çünkü kadın bilinci noktasında zafiyetlerimiz bu alanda insiyatif al-

istemekten çekinmemeliyiz. Bulduğumuz bütün alanlarda kadın kitleleriyle buluşmalı, örgütlenme çalışmalarımızda tam kapasite bir seferberlik yaratmalıyız. Çalışma alanlarımızda doğrudan ilişkiyi esas almalı bu anlamda kadınların üretim ve yaşam alanlarına yönelmeliyiz. Ekonomik kriz, seçimler ekseninde ortaya çıkan kadın düşmanı politikaların teşirini yapmak ve kadınları örgütlemek esasımızı oluşturmalıdır. Kadınlarla politik zeminde tartışma güçlü duyarlılık yaratma ve bilinçli hareketlilik geliştirmeyi hedeflemeli çevremizde daha edilgen "duran" kadınları çalışmalara katmalıyız. Politikalarımız etrafında kenetlenme, hareket etme sisteme yönelme noktasında MLM kadınların militan çizgisinde kadın kitlelerini örgütlemeliyiz. Tüm alanlarda komisyonlarımızı kurma/işletme, eğitim ve atölye çalışmalarımızı planlı ve sistemli bir hale getirme noktasında 8 Mart'ın yarattığı coşku ve enerjiyi bir örgütlenme aracına dönüştürmeliyiz. Bu noktada geleceği bugünden kumarda attığımız her adımın değerinin farkında olarak görevlerimizi yerine getirelim.

Venezuela'da Neler Oluyor?

ABD emperyalizmi "Dünyanın Jandarmalığı" rolüne soyunmasının ardından, sayısız deneye kadar çok ülkenin iç işlerine karışmış, birçok yerde kendisine yakın kişileri, bazı yerlerde de bizzat yıllar süren uğraşlar sonucu eğitip yetiştirdiği kişileri yönetimlere getirerek, kendi hegemonyasını etkin hale getirmiştir. Getirmiştir demek yetmiyor, zira bu müdahalelerinden bir nebze bile olsun vazgeçmiş, geri adım atmış değildir. Emperyalistler arası mücadelede, başka bir emperyalist devletin ABD'nin hâkimiyet alanını daraltması olmaksızın, ya da ABD ve diğer emperyalist güçlerin egemenliklerine son verecek sosyalist devrimler olmaksızın, bu planlar, müdahaleler durdurulmadan devam edecektir.

Bu müdahalelerin sonucunu

21 Ocak 2019 günü, son 15-20 yıldır ABD'nin hedefinde olan Venezuela'da yapılmaya çalışılmaktadır. Daha önce 2009 yılında Honduras ve 2016 yılında Brezilya'da sağ muhalefetin desteklenerek "solcu" egemen sınıf kliklerinin devrilmesi için uygulamaya sokulan planlar, bugün Venezuela'da denenmektedir. Senaryonun ilk adımı olarak devreye sokulan bir grup askerin Başkan Nicolas Maduro'nun gitmesi isteğiyle başlattıkları askeri kalkışma başarısızlıkla sonuçlandı. Venezuela hükümeti, küçük bir grup askerin bazı silahlara el koyduğunu ve birkaç personeli de rehin aldığı kalkışmanın bastırıldığını duyurdu. Bu askerlerin tutuklanmasının ardından ilerleyen saatlerde darbeci askerlerin tutuklandığı yere gelen bir grup gösterici orada bulunan bir otomobili

ateşe verdi.

Devam eden günlerde sağcı göstericiler sokaklara inerek eylemler yapmaya başladı. Tam da o günlerde 23 Ocak günü yapılan bir gösteride, çoğunluğu muhalefetin elindeki Ulusal Meclisin Başkanı Juan Guaido kendini "geçici devlet başkanı" ilan etti. Ve jet hızıyla, daha ne olup bittiği dahi anlaşılmadan, ABD Guaido'yu geçici devlet başkanı olarak tanıdığını ilan etti. Devamında akbabalar gibi pusuda bekleyen bir dizi ülke, (Avustralya,

ti e yer üstü kaynakları bakımından en zengin ülkelerinden biri. Ancak bu kaynaklardan elde edilen gelir (özellikle Petrol geliri) eşit bir şekilde halka pay edilmemektedir. İlk defa 1998'deki devlet başkanlığı seçimlerini kazanarak iktidara gelen Hugo Chavez, ülkenin ekonomik ve siyasi sisteminde önemli değişikliklere imza attı. "Sol", "sosyalist" söylemlerle hareket eden Chavez, Venezuela halkının ilgisini çekerken, özellikle ABD karşıtı söylemleri, Fidel Castro ve diğer "sol" devlet başkanlarıyla kurduğu ilişkiler,

tablo gitgide kötüleşti. Bu durum yapılan seçim sonuçlarına da yansımaya başladı.

Bir yanı sıra model olarak (her ne kadar da sosyalist olmasa da, "sosyalizm" adı altındaki propaganda) ABD ve diğer emperyalistleri endişelendirirken, diğer yandan bu modelin mevcut solcu uygulayıcıları nedeniyle asıl derdi olan petrol ve diğer kaynakları kontrolü altına alamaması, ABD'nin buraya yönelik ilgisinin artmasına ve süreç içinde başka planlar yapmasına

neden oldu. Bu planlardan biri 11 Nisan 2002 yılında denendi, Chavez'e karşı bir darbe girişimi gerçekleştirildi ve Chavez tutuklandı. Yeni devlet başkanı olarak Fedecámaraş işveren sendikası başkanı Pedro Çarmona Estanga göreve getirildi. Darbenin ardından ülkedeki en büyük patron örgütünün başkanının iktidara getirilmesi, sermaye çevrelerinin darbeye verdiği desteğin açık bir delili olarak gösterilmektedir.

Ancak Venezuela halkının sokaklara

dökülerek güçlü eylemler yapması sonucu, bu darbe girişimi başarılı olamadı. O günden bugüne de, yeni darbe planları bizzat CIA tarafından yapılmaktadır.

KENDİSİNİ GEÇİCİ DEVLET BAŞKANI İLAN EDEN GUIADO KİMDİR?

Her ne kadar ismi daha önce pek duyulmamış olsa da, Guaido bir anda ortaya çıkmış bir karakter değildir. 10 yıldan uzun bir süredir bizzat ABD tarafından yetiştiriliyordu Guaido. Sağcı öğrenci eylemlerinde aktif rol alan Guaido, solcu hükümetin altını boşaltmak için her türlü propaganda faaliyetini yürütüyordu. Arjantinli sosyolog ve Venezuelayı yakından takip eden Marco Teruggi "The Grayzone" adlı siteye yaptığı açıklamada, "Guido

Kanada, Kolombiya, Peru, Ekvador, Paraguay, Brezilya, Şili, Panama, Arjantin, Kosta Rika ve Guatemala) efendinin talimatına uyup Guaido'yu tanıdıklarını açıkladılar. Öyle ya ABD de, diğer emperyalistler de "demokrasinin olmadığı (!)" ülkelere demokrasi götürme görevi üstlenmişlerdi. Bu tanıma işi tek bir noktadan düğmeye basılmış gibi hızla yayıldı, AB üyesi ülkelerin çoğu da bu kervana katılarak Guaido'yu tanıdıklarını ilan ettiler. Maduro bir anda gözden düştü ve daha önceki onlarca örnekte olduğu gibi adı "diktatör"ler listesine yazıldı.

ABD NEDEN VENEZUELA'YA MÜDAHALE EDİYOR?

Venezuela Latin Amerika'nın yeral-

bir anda dikkatlerin Chavez'e yönelmesine neden oldu.

Chavez'in "refah devleti" uygulamaları yoksul kitleleri kısmi olarak rahatlatmıştı. Dünya Bankası verilerine göre, ülkedeki yoksul oranı, 1995'ten 2005'e gelindiğinde yüzde 30 oranında geriledi. Açlık sınırındaki insan oranı da yüzde 32'den yüzde 19'ine. Fakat kalıcı yatırımların yetersizliği, işsizlik ve konut gibi sorunların çözümünde yeterli ilerleme kaydedilememesi, ülkenin kısmi de olsa düzelen durumunu daha da ileri taşıyamadı. 2008 küresel ekonomik krizinin etkisiyle enflasyonun yükselmesi, uzun süreli elektrik kesintileri ile bireysel silahlanma ve yoksulluktan kaynaklanan cinayet ve organize suç rakamlarındaki patlama da eklenince, genel

tam bir laboratuvar mantığıyla birkaç elementin karıştırılmasıyla yaratılan birine benziyor” diyor. Venezuelalı araştırmacı-gazeteci Mision Verdad yazarı Diego Sequera da, “Guido Venezuela dışında ülke içinde olduğundan daha çok biliniyor, özellikle de elit ve seçkin yüksek eğitim kurumlarından mezunların ve Washington iyi tanınıyor... Onun adı (ABD çevrelerinde) çok iyi biliniyor” diyor.

Venezuela istihbarat servisinin raporlarına göre, 2010 yılında Guido'nun da içinde bulunduğu bir sağcı gruba, Meksika'nın Meksiko City kentinde ABD'li “rejim değiştirme uzmanları” tarafından 5 günlük eğitim veriliyor. Aslında Guido'nun direkt ABD'nin beslemesi olduğunu kanıtlayan onlarca kanıt mevcut. Ancak biz bunları buraya aktararak yazıyı sıkıcı bir hale getirmek istemiyoruz.

NİCOLÁS MADURO'NUN DURUMU

Chavez'in velihtü durumunda olan, onun döneminde önemli mevkilerde görev yapan Maduro, istenilen dü-

zeyde bir performans sergileyememiş, beklentileri karşılayamamıştır. Girdiği seçimlerden birinci olarak çıksa da, her defasında partisinin oyları düşmüştür. 6 Aralık 2015'te yapılan seçimde Devlet Başkanlığı ve 17 yıllık hükümeti kaybetmiş; muhalefetteki merkez ve sağ partilerin ittifakına yenilmiştir.

20 Mayıs 2018'de yapılan Başkanlık Seçimi'nde %67.8 oy oranıyla tekrar başkanlık seçimini kazanmış, ancak seçime katılım oranı %46 ile Venezuela tarihindeki en düşük seviyede kalmıştır. Bütün bu gelişmeler ve ABD'nin alttan alta ördüğü güvensizlik, itibarsızlaştırma ve yer yer sabotajları, neticede bugüne kadar gelmiş ve darbe girişiminde bulunulmuştur. Maduro sol görünümü, ancak sürekli emperyalistlerle dirsek temasında olan bir liderdir. Bu anlamda sınıfsal konumlanışı egemen sınıflar lehinedir. O kliklerden birinin temsilcisidir. Bu anlamıyla ona ve sistemine yüklenen “sosyalist” sıfatı gerçeği ifade etmemektedir. Ama buna rağmen ABD emperyalizminin Venezuela'ya

müdahalesinin, darbe girişiminin meşru, haklı hiçbir yanı yoktur. Orada bir değişiklik yapılacaksa, Venezuela halkı kendi kararını vererek bunu gerçekleştirmelidir.

BUNDAN SONRA NE OLACAK, NASIL BİR TUTUM TAKINILMALIDIR?

Yukarıda da kısaca belirttiğimiz gibi, ABD tarafından yazılan senaryo, adım adım hayata geçirilmiştir. Dün Suriye örneğinde olduğu gibi, emperyalist ülkeler yine toplanmış ve Venezuela halkının geleceği hakkında kararlar almıştır. Büyük bir kesim ABD ile hareket edip sağcı Guido'ya destek verirken, Rusya, İtalya, Çin gibi ülkeler Maduro'ya destek açıklaması yaptı. Bu destek açıklamaları bile, emperyalistler arası kutuplaşmanın, mücadelenin bir yansıması görünümündedir.

Maduro'ya destek açıklaması yapan ülkelere biri de Türkiye oldu. Tayyip Erdoğan Guido yerine yanlılıkla mı Maduro'yu aradı bilemiyoruz, ancak destek açıklamasından sonra efendi ABD'nin TC'ye, “Venezuela

ile altın ticaretini durdurun” uyarısına hemen boyun eğip altın ticaretini durdurdu. Bu da yapılan destek açıklamasının ayakları havada bir açıklama olduğunu gösterdi.

Venezuela sokakları Maduro ve Guido taraftarlarının gösterileriyle çalkalanmaktadır. Emperyalistlerin en büyük oyunlarından biri de elbette ki budur. Halkı karşı karşıya getirerek, birbirine kırdırarak istedikleri planları hayata geçirmeyi planlamaktadırlar. Başta ABD haydutu olmak üzere, tüm emperyalist ve gerici güçlere karşı, Venezuela halkının onurlu duruşunu ve mücadelesini sahiplenmek bizlerin görevidir. Uygulanacak ambargolardan, saldırılardan en fazla etkilenecek olan emekçi halk yığınlarıdır. Bu anlamıyla emekçi kesimlerin birleşerek kendi geleceklerini kurma yolunda mücadele etmesi, başta emperyalistler ve onların işbirlikçilerini def ederek, eşitlikçi, özgür, demokratik bir sistem kurmaları için örgütlenmeleri esastır.

Akıntıya Karşı Yüzmek!

“Burjuva karargahlarını bombalayın” diyordu başkan Mao hem de devrimden yaklaşık yirmi yıl sonra, sosyalizm yaşanırken. Mao yoldaşın bu çağrısı, sosyalizme rağmen, yani burjuvazi alt edilmişken, sınıf mücadelesinin tüm keskinliği ile devam ettiğini ve nihai hedefe varana dek bu mücadelenin durmayacağını öğretiyor bizlere. Nitekim sınıfların var olduğu bir koşulda bundan azade olmamak düşünülemez. İki sınıfın karşı karşıya gelişi her alanda Proletarya Partisi'nin içinde dahi var olduğu yadsınamaz. Mevzu Proletarya Partisi'nin ideolojik duruşu, donanımı ve sağlamlığıdır. Tarihsel deneyimlerle sabittir bu.

Bugünkü gibi zor süreçlerin daha da keskin virajlara evrildiğinde sınıfsal duruşun rengi belirgin hale gelir. Me-sele mücadele etmede kararlı olmak değil, hangi mücadelede, neye karşı olduğunda kararlı değildir. Sağa ya da sola sapanların verdiği cevaplara tarihimizden, dünya tarihinden tanığız. Keskinliğin berraklaştığı bir dil hakimdir. Ne yazık ki iyi niyet taşlarının çıkardığı toz duman erken dağılır.

“Büyük bir millet sanıp kendilerini

Kurumlanır akasya ağacındaki kancalar

Dev ağaçları yıkmayı kurar mayın böcekleri”

Devrim tarihi zengin bir deneyimdir. Sayfalarını karıştırmak yeterlidir. Ne çok şey yaşanmış, nelere tanıklık edilmiştir. Okurken bir bir tüylerimizi diken diken eden onlarca olaya rastlarız. Fakat diyalektiğin hükmü vardır orada; Her şey değişir. Düşünceler, duygular, insanlar, devrimciler, komünistler... Derdimiz değişim değil, değişimin yönüyledir. Plehanov, Kautsky, Lim Şau Şi vs. hatırlamak-

Kenara çekilmek, beklemek, izlemek yok felsefemizde. Herkesin yapacağı bir iş vardır mutlaka, esirgeyenler gitti zaten.

ta fayda var. Günümüz örnekleri de mevcut, biz, bir mum olanlar bir de olduğunu iddia edenler demekle yetinelim. Bu iki çizgi mücadelesini bilmek ile bizzat pratikte yaşamak arasındaki fark insana, gayet doğal olan, duygusal tonlu sorular sorabilir: Dün yoldaştık? Sirt sırta omuz omuz zaydık? Doğallığı aşındıran ise sorulara verilen cevaplarla belirlenen sınıfsal duruştur.

Sınıf mücadelesinin içte yaşanılanı her daim daha boyutlu ve sarsıcı olmuştur. Öyle ki kimisi devrimin kaderini tayin edecek düzeydedir. Alman Devrimi'nin yenilgisini, Kamen'ın Ekim Devrimi öncesi ayaklanmayı ifşa edişini hatırlayalım. Yakın

tarihimizde de farklı tonları mevcut. Tek tek sıralamaya ne hacet...

“Bir fırtına patlak verdi göklerde,

Ve bir kemik yığınından türedi şeytan.

Aldatılmış keşiş ışığının önünde deşildi ama,

Uğursuz şeytan yakıp yıkmalı, oçalmalıydı.

Altın maymun nefretle salladı çomacağını,

Ve yeşim benzeri, gökyüzünü tozdan arındı.

Bugün hastalıklı bir sis gene yükseliyor.”

Anlatılan kimi zaman soyut kaçsa da düşünce o kadar uzağa gitmez. Zira sürecin kendisi kör göze parmak... Tırmalayan, kulakları sağır eden ne çok şey var. Okuduklarımız da cabası. Ağacı kesen baltanın sapı da ağaçtan hesabına yazılı olanlarından. Marks'ı hatırlamakta haksız sayılmayız: “Hani içinde tarih, tekerrür, trajedi, komedi kelimesi geçen geçen bir cümlesi var

ya. İşlerin yolunda gittiği, belli bir ivme kazandığı, sürecin lehe ilerlediği zamanlar çelişkilerin uzlaşma haline gelişi nadir oluyor. Devran aleyhe döndüğünde bir çelişkiler yumağı beliriverir. Hastalıklı bir sis işte... En büyük savaşların barış zamanlarında hazırlandığı söylenir. Çelişkiler birden uzlaşmaz hale gelmez. Tabii bir de uzlaşmaz hale getirilenler vardır. Tarih veya tarihsel sorumluluk karşısında nasıl hesap verirler bilemeyiz. Bizim işimiz o değil. Böylesi anlarda Lenin ve Mao'yu daha çok anmalıyız. Devrimin zaferine önderlik etmiş iki komünistin deneyimleri, "özellikle "hastalıklı sistem" yönlerini bulmaları incelenmeli, öğrenmeli, öğretilmeli. Devrimin ne kadar meşakkatli olduğu günleri yaşıyoruz. Benzerleri hemen her devrim sürecinde yaşanıyor. Düz bir çizgi olmadığını söyleriz de gönül bazen ferman dinlemez. İnşiler-çıkışlar denklemine inişin daha fazla olduğu süreçlerde yaşanır. ÇKP'de Vang Ming dönemi vardır mesela. Sola sapmanın hüküm sürdüğü dört koca yıl yaşanır. Devrimi gerileten, erteleyen, yenilgi uğratan dört yıl. ÇKP ordu gücünün üçte ikisini kaybeder bu süreçte. Sonra Mao dönemi ve uzun yürüyüş başlar. Devrim tarihine salt iniş veya çıkışlarla bakılamaz. Bir değerlendirme yapılamaz. İnş ve çıkışlarda bir bütün sergilenen ideolojik politik duruş, uygulanan devrimci politikanın öz ve biçimi, izlenen güzergah vs. nirengi noktalarıdır. Savaşarak yenil-

mek de var savaş gerçekliğinde.

"Yenilgiye yenilmemek, yenilgi sonrası takınılacak tavrıdır" (Ateşi Çalmak, Galina Serebryakova)

"Var gücümüzle ve esirgememek için"

İzlemeye devam edelim

Yarı yolda durmayalım

Başı boş defneler uğruna"

Belki kaftan karasıdır sarmalın adı. Öyle bir sarmaşıktır ki bünyeyi, kazıyordur her şeyi. İnancı, güveni, sebatı, cesareti kararlılığı... Belki de engerek zehridir fek ediyordur tüm organları. Öyle ki ta! Umuda doku-nuyordur. İnsana yönünü şaşırtan bir tufandır belki de yaşanan. Şubat devrimi geliyor insanın aklına kitlelerin Bolşeviklere sırtını dönmesi... Lenin'in devrim coşkusunu, kitlelere güvenini ve umudunu azaltmadı bu. Aksine "onlar" dedi "geri dönecekler." Çok geçmedi zaten. Mücadele-nin bilimsel kavranışı muhteşem bir zirvedir. Aynı zırh Demirdağ yoldaşa da vardır. Darbeciliğe karşı "Durum iyidir, çünkü gerçekler devrimcidir" diyen duruşu dün gibi hatırlamamızda. Her yönden saldırı ablukası var. Dünya kayıyor. Egemenler eskisi gibi yönetmek istemiyor. Üçüncü paylaşım savaşı kapıda. Kapitalizm çoklu kriz içinde açlık ordusu büyüyor, iklim değişikliği daha yakıcı hissediliyor, göçüyor insanlar bir kıtadan diğeri-

ne... Duyuyor kulaklarımız dünya sokaklarının sesini: Ezilenler de eskisi gibi yönetilmek istemiyor. Hayalet her kıtada. Yok yere artmıyor diktatörlerin sayısı. Duymak bize yetmez, adımız "duyumculara" çıkar sonra! Duymayalım o zaman. Hep kimi durdurabildi ki prangalar, fikirler firarda oldukça? Bozkırlar tutuşmayı, kıvılcımını bekliyor.

"Dört deniz yükseliyor

bulutlar ve sular öfkeli

Beş kıtada sallanıyor

Gürlüyor gökler

Gürlüyor rüzgar

Bu güç ki bizde var

Yakıp geçeriz bütün engelleri"

Hani, nerde, kim deme! "biziz/sen, ben, hepimiz" diyor. B. Brecht. Haksız mı? Zihnimize çelişkiler yaratan eleştiriler, sorular, sorunlar vardır belki. Olmalı da zaten. Güzeldir de hani öyle durgun kalmaktan. Zira orada bir hareket var demektir, bir arayışı çözüm arayışı. Karışmasın kafalar "senin taşıdığın su ne ki?" diyene karıncanın verdiği cevap misali "safımız belli bizim". Kenara çekilmek, beklemek, izlemek yok felsefemizde. Herkesin yapacağı bir iş vardır mutlaka, esirgeyenler gitti zaten. Tarihimizi anlatan kaynaklar var. Okuyoruz, okuyalım. Görüyoruz ki ne süreçler yaşanıyor. Her biri ken-

di içinde en zoru. O süreçleri atlatan, partiyi ayakta tutan yoldaşları düşünelim. Partiye halka devrime bağlılığı, özveriye, güveni, coşkuyu, sevgiyi, umudu... Demedi ki biri hani, nerde, kim?

"Demirden duvarmış boş laf

Uzun ve sağlam adımlarla aşacağız

Aşacağız tepeyi

Tepeler deniz mavisini

Kan kızıl, göçen güneş"

Paris Komünü'nde Komünarlar; Çar'ın gerici güçlerine ve Beyaz Ordu'ya karşı Bolşevikler; Stalingrad'ta Kızıl Ordu; Uzun Yürüyüş'te çelik gözlü yoldaşlar; Küba'dan Vietnam'a dünya devriminin isimsiz kahramanları zorluk nedir tanımadı. Dağları, tepeleri nehirleri aşarken, bombalar kurşunlar yağarken, aç/biilaç günlerde, taciz-tecavüz insanlığın dibinde, işkencede, darağacında, ihanette, kör pusularda tanımadılar zorluk nedir. Tarih böyle yazıldı. "Günler Ağır" daha da ağırlaşacak belli. Naziler, Nazi karanlığını çöktürdüğünü sandığı noktada, iki kardeş Alman duvarlarına Nazi karşıtı sloganlar yazı. Nazi "korkusu" iki kardeşin yüreğinde tuzla buz oldu. Ne kadar koyu ise karanlık aydınlık o kadar yakındır aydınlık...

SURİYE'DE "ÇÖZÜM" ARAYIŞLARI

ABD başkanı Trump'ın "başkalarının savaşma zamanı geldi" diyerek sürpriz bir şekilde ABD'nin Suriye'den çekileceğini açıklamasıyla Suriye ile ilgili işlemeye başlayan yeni süreçte taşların nasıl düzenleneceği, dengelerin nasıl kurulacağı belirsizliğini koruyor. Ancak Suriye savaşına müdahil olan emperyalist ve bölgesel güçler de yeni durum karşısında pozisyon alma sürecine çoktan girmiş durumdadır.

İlk etapta ABD'nin Suriye'den çekilme kararını memnuniyetle karşıladığını ifade eden TC, ABD'nin Suriye ve Suriye Kürtleri ile ilgili daha sonraki açıklamalarından aynı memnuniyeti duymadığı gibi, ABD'nin Suriye'den çekilme kararından duyduğu memnuniyet yerini endişe ve hayal kırıklığına bırakmış durumda.

Bildiğimiz gibi Trump'ın bu açıklamasından sonra, TC'nin uzun süredir Fırat'ın doğusunu "özgürleştirme", "terörden arındırma" vb. argümanlarla adım adım Rojava ve Suriye topraklarını işgal etme planlarının bir parçası olan Menbiç'e saldırı planını da gözden geçirmek kalmıştı. TC'nin bu planını ne ABD, Rusya vb. gibi emperyalist devletlerce ne de işgalin direkt muhatabı Rojava halkı ve Suriye devleti tarafından kabul görmediği bilirse de bu plan TC devletinin gündeminden tamamen düşmemiştir. Buna rağmen TC'nin bu plan dahilinde yoğun bir diplomatik temas içinde olduğunu görmekteyiz. Çok boyutlu bir denklemin içinde yol almaya çalışan emperyalist güçlerin ise TC'nin isteklerinin kendi çıkarlarıyla kesiştiği oranda olumlu yaklaşacağı sıradır.

Yine bugün emperyalist devletlerin gündemini TC'nin planlarından öte,

ABD'nin ortaya attığı, "güvenli bölge" tartışması oluşturmaktadır. Tartışmanın içeriğine baktığımızda ve Suriye konusundaki gelişmeleri izlediğimizde TC'nin "çözüm" olarak sunduğu işgalin emperyalist devletlerin Suriye konusundaki bugünkü çözüm anlayışı, politikaları ve yönelimiyle uyum sağlamadığı görülmektedir. Dolayısıyla önümüzdeki süreçte Suriye'de "çözüm" olarak sunulan ve emperyalist bloklarca da kabul gören yol haritasında önemli bir tıkanma yaşanmadığı ve Suriye merkezi yönetiminin güçlendiği, ülke bütününde kontrolü sağladığı oranda bırakalım TC'nin işgal hevesini Suriye'de emperyalistlerce belirlenen rolünün iyice silikleşeceği ve bu silikleşmenin giderek Suriye'deki varlığına gelip dayanacağı da ortadadır.

KÜRTLER BU SÜRECİN NERESİNDE?

2011 Mart ayıyla birlikte hızla iç savaşa sürüklenen Suriye'nin örgütlü tek gücü olması boyutuyla savaş koşullarına hızla ayak uyduran ve kendi öz yönetimini kurmaya başlayan Suriye Kürt güçleri ise; savaşın başlamasından bu yana da giderek yaygınlaştırdıkları örgütlülükleriyle başta ABD olmak üzere, TC, Katar, Suudi Arabistan gibi bölge gericiliğinin başını çeken devletlerce finanse edilerek bölge halkının üstüne salınan IŞİD ve türevleri gibi bir çok faşist örgütlenmenin saldırılarını ağır bedeller ödeyerek göğüslemeyi ve ayakta kalmayı başardı. Geline nokta Suriye'de Kürt güçlerinin dahil olmadığı hiçbir çözümün kalıcı ve istikrarlı olmayacağı teorik de olsa Suriye'nin mevcut gerçeğine, gerçekçi bir yaklaşım içinde olanların genel kabulü durumundadır. Nitekim bu gerçeğin sahadaki yansımalarında ABD'nin Suriye'den çekileceğini açıklamasının ardından

hem ABD ve müttefiki emperyalist devletlerden gelen açıklamalardan hem de Rusya ve Şam rejiminin Kürtlerle olan diplomatik temaslarını sahadaki yansımalarından görüyoruz.

Sam yönetiminin Rojava yönetimiyle bir süredir çeşitli düzeylerde görüşmeler yaptığı bilinmekteydi. Ancak son dönemde Rojava ve Şam yönetimi arasında diyalogu geliştiren en önemli gelişmelerden biri Rojava yönetiminin 14 Aralık'ta Rusya ile yaptığı toplantı ve sonrasındaki gelişmelerdir. Bu toplantıda Rojava yönetimi Rusya'ya Şam yönetimiyle diyalogun önünü açacak bir dizi başlıkta önerilerini sunmuş ve Şam yönetimiyle tartışmaya açılmasını istemiştir.

Bu görüşme sonrası sahadaki gelişmelerinde etkisiyle Şam ve Rojava yönetimleri arasında artan görüşme trafiği ABD'nin Suriye'den askerlerini çekeceği açıklamasından sonra sahadaki ilk yansımalarını da gösterdi. ABD'nin çekilme açıklamasının ortaya çıkardığı boşlukta TC'nin artan işgal tehdidiyle YPG'nin Menbiç sınır hattından çekilerek bu alanları Esad güçlerine bırakması ve Kürt yetkililerinden son dönem gelen açıklamalara baktığımızda (Şam yönetiminin Kürt halkının özgürlük talebinin neresinde olduğundan bağımsız) görüşmelerin olumlu bir hatta ilerlediğine işaret ediyor ki Şam-Rojava yönetimleri arasında bu yönlü gelişmelerin artması TC'nin Suriye'de askeri ve siyasi olarak hareket alanının daralması anlamına gelmektedir.

GÜVENLİ BÖLGENİN AMAÇ ve ANLAMI

Suriye'de çözüm arayışlarında son günlerde en yoğun tartışılan başlıklardan biri "güvenli bölge" kurulması konusudur. Bir çok yanıyla itirazların

yükseldiği bu planın hayata geçirilip geçirilemeyeceği bir yana, kurulma amacı olarak sunulan TC'nin güvenlik kaygılarını ortadan kaldırarak gelececek bir Türk-Kürt savaşının önlenmesi gerekçesi bu projenin esas amacı ve hedeflerinin yanında oldukça tali bir yerde durmaktadır. ABD'nin Suriye'den askerlerini çekeceği açıklamasını inandırıcı bulmasak da, Suriye konusunda üstündeki yükü hafifletme isteğinin olduğunu biliyoruz. Trump'ın bir süredir bir çok şekilde müttefiki olan emperyalist devletlere de dillendirdiği bu rahatsızlığı gidermek için çeşitli formüller aradığı bilinmektedir. Trump bir yandan küresel ve bölgedeki hegemonyasını sürdürüp korumak bir yandan da emperyalist blokların küresel hegemonya mücadelesinde arenaya dönüşen Suriye'deki varlığını garanti altına almak istemektedir. ABD Ortadoğu gibi bir coğrafyada mevcut koşullarda bu isteklerinin hiçbirini Suriye'den askerlerini çekerek başaramaz. Bu durumu ancak Suriye yönetimi ve Rusya ile yapılacak bir dizi anlaşmalar değiştirebilir.

Güvenli bölge düşüncesi ise, Suriye savaşında "masa"nın öne çıkarıldığı bugünlerde hem Suriye savaşının ABD ekonomisini, getirdiği milyarlarca dolarlık yükün önemli bir kısmından kurtaracak olması hem de emperyalist hegemonyasına karşı en önemli tehlike olarak gördüğü Çin'e daha fazla odaklanmasının olanaklarını genişletecek olması bakımından ABD tarafından tercih konusudur. Nitekim güvenli bölgenin kontrolüne dair düşüncelere ilişkin basına yansıyan haberlerde ABD'nin bu doğrultudaki yönelimini görmek mümkündür. Ayrıca Suriye ile ilgili her türlü paylaşım, pazar noktasında Rusya, Şam yönetimi ile varılan ya da varılacak olan anlaşmalarda herhangi bir sorun ortaya çıktığında ve kartların yeniden karılma ihtiyacı doğduğunda ABD sahadaki daha fazla müttefik ülke ile Suriye'de yeni bir sayfa daha açmaya hazır olacak.

Bugün Suriye konusunda efendilerine sorun yaratmak dışında pek bir fayda sağlamayan TC ise ancak Kürtlere "ayar" verme gerektiğinde hem ABD hem de Rusya tarafından sahaya sürülme fırsatını bekleyip bundan nemalanma dışında sahadaki top top layıcı olma kaderinden kurtulamayacaktır.

Mecliste Emperyalizm ve Milliyetçilik Kazandı Kitleysel Mücadelede de Halk Kazanacak!*

Son süreçte mecliste verilen onca “mücadelenin” tek kazananı kesinlikle Euro-Atlantik (AB-ABD ittifakı-çn) güçleridir. Çünkü, gerek hükümet için yapılan güven oylamasında (ANEL-Bağımsız Yunanlılar Partisi’nin Prespa Anlaşması dolayısıyla hükümetten çekilmesi sonrası gerçekleşen güven oylaması-çn.) gerekse de Prespa Anlaşması’nın (Makedonya ile Yunanistan arasında isim noktasında yapılan anlaşma-çn.) onaylanması, Amerikan-NATO güçlerinin ülkede ve bölgedeki arzularının nedeni ve gerekçesi olduğu açıktır. Emperyalist çıkarlar çok yönlü çalkantılara ve düzenlemelere neden olmuştur. Aynı zamanda, birbiriyle mücadele eden her iki güç de bu çıkarlara hizmet etmiştir. SYRIZA hükümeti ve kendisiyle güçbirliği yapanlar, Amerikan-NATO dayatmalarının sabırla uygulanmasının, burjuva sınıfının çıkarlarına hizmet edeceğine inanırken, diğer taraftan Yeni Demokrasi Partisi ve bilimüm “muhalafet” ise aynı efen-dilere atıfta bulunarak, bağımlılık ve sömürünün “ulusal çıkarlarının” bu koşullarda daha fazla ödünler kopararak güvence altına alınacağını düşünmektedir.

Halkımızın, sadece seçim öncesi süreçle sınırlı kalmayacak siyasal sistemin gerici çalkantılarını ve de esasta

pek çok biçimde halkın sırtına yüklenmesine çalışılacak olan, burjuvazinin bütün alanlarda biriken çıkmazlarını kabul etmek gibi bir durumu yoktur.

Halkımızı ilgilendiren asıl ve esas sorun, Prespa Anlaşması’ndan sonra Amerika-NATO güçlerinin ülkede ve bölgede sonrasında izleyecekleri adımlar olmalıdır. ABD, her şeyden önce rakibi Rus emperyalizmine karşı Balkanlar’da tam denetimi nasıl ve hangi biçimlerde sağlayacak ve aynı zamanda da Avrupalı müttefiklerini nasıl saf dışı bırakacaktır. Brezilya ve Venezuela’da ki gelişmeler, alanları “müttefik” ve rakiplerden temizlemek için ne kadar kararlı olduklarını göstermektedir.

Sonuç olarak halkımızın önüne çıkan asıl ve gerçek sorun, kendi haklarını savunma, emperyalistlere ve burjuva sınıfa karşı mücadele çizgisinde, bölge halklarıyla dayanışma ve ortak mücadele zemininde kendi gerçek mücadelesini verecek koşulların oluşturulmasıdır.

BOYUNDURUĞUN İKİ YÖNÜ

Prespon Anlaşması’na “Evet” (Başını hükümetin ve SYRIZA’nın çektiği kesim) diyen taraf ile “Hayır” diyen taraf (Yeni Demokrasi ve diğerleri) arasında oluşan çatışmadaki yoğun-

laşma her ne kadar küçük hesaplarla ilişkilense de bir gerçeğin yansımasıdır. Bu durum, egemen güçlerin, bundan sonraki çalkantılı koşullarda ve süreçlerde nasıl hareket edeceklerine dair içinde oldukları burjuva açmazları ve endişeleri ortaya çıkarmakta ve kanıtlamaktadır. “Evet” veya “Hayır” yaklaşımı, emperyalist koruyucuların, ülke burjuva sınıfına sunacakları desteğin nasıl ve ne kadar olacağı zeminine dayanmaktadır. Bu ortak zemin, sadece emperyalist bağımlılığa karşı çıkmayıp tam tersine gelecek zorluklar karşısında buna başvurmakta ve göz dikmektedir. Bu durum sadece sözde “Milli” sorunlar değil aynı zamanda, rekor seviyede ki borç ve bankaların iflas düzeyinde olduğu sıkışmışlık ve ekonomik sorunlar (Memorandumdan “başarılı” çıkış sonrası) içinde geçerlidir. Genel olarak, burjuva sınıfının egemenlik koşulları ve yeniden üretilmesi ve bunun bölgede üstleneceği rol ile ilgili bir sorundur.

Arnavutluk ile Münhasır Ekonomik Bölgeler (MEB) anlaşmasının yapılamaması talihsizliği, burjuva endişeleri besleyen yeni bir neden oldu. Buna paralel, burjuva kesimlerin, Türklerin ABD ile olan bağımlılık ilişkilerinin koşullarını yeniden müzakere etme talebinde ısrarlı duruşu “kısıkanıyor” da

diyebiliriz. Ve bir ihtimal, mevcut çalkantılı durumun, bu taraf açısından ödünlerin talep edilmesi için uygun zemin yarattığı düşünülmektedir. Bu görüş, mecliste anlaşmanın onaylanmasının öngünlerinde “Hayır analistleri” tarafından açıkça dile getirildi. Karamanlis’in (Eski Başbakan) “Ülkenin müzakere olanakları iyi değerlendirilmedi” açıklaması tamda bunu vurgularken, “acele edenlere de” (ki bu Yunanistan değildi) anlaşmanın yapılması için hizmette bulunanlara bir şey vermesi gerekiyordu. Amerika-NATO’nun bölgedeki emperyalist planların bağımlılığına hayır demek olmayan “Prespa Anlaşması’na hayır”ın duruşu, miliyetçilikle ve öfke hezeyanlarıyla birleşip bunları beslemiş, ilgili güçlerin önemli ölçüde ortaya çıkmasına ve desteklemesini sağlarken, Yeni Demokrasi önderliğinin, “partinin onurlu duruşu” ile bu güçleri kendi potasına çekme hesapları, Dendias’ın (Yeni Demokrasi milletvekili) mecliste, Altın Şafak (Faşist parti) ile farklı tutum almasını zorlamıştır. YKP (Yunanistan Komünist Partisi) önderliğinin süreç içindeki tutumunu belirleyen üçlü tutumdan sonra, “Çipras-Zaef (Makedonya başbakanı-çn) anlaşmasına hayır” tavrını ilk başta ortaya koyması da değerlendirilmeye muhtaçtır!

Hükümet ve SYRIZA tarafı başından itibaren klasik bağımlı yaklaşımla hareket etti. ABD'ye, bütünlüklü bir yönelim içine girerek, çözümü ABD'nin planlarına angaje olmak olarak sundu ve sunmaya devam ediyor. Esasta, -her şeyden önce iktidar merkezlerine- burjuva sınıfının sorunlarının çözülmesinin ön koşulunun Amerikan planlarına yaltaklanmadan hizmet etmek olduğunu savunmaktadır. SYRIZA'ya göre, D. Akdeniz'den, Kıbrıs'a, Ege'den Balkanlar'a kadar, ülkenin Amerikan talepleri etrafında saflaşmasının, jeo-politik açıdan, enerji üssüne ve nakil merkezi vb konularda "ülkenin değerlendirilmesi" için bir yol olduğunu savunmaktadır. Tabii Çıpras hükümeti, "Büyük İskender'in mirasını", ulusun "binlerce yıllık tarihini" (!) ve buna benzer şeyleri savunmaktan geri durmadı. Buna paralel, Amerika-NATO'nun bölgedeki egemenlik ve savaş planlarını, "Halkların kardeşliği", "Yaraları kapatan" ve "Ortak kalkınmaya yol açan" politikaları savunma politikası olarak savundu!

Hükümet her şeyden öte, dış emirleri en iyi uygulayan olarak, rakiplerine karşı inisiyatifli ve üstün olduğu aşikardır. Yabancı merkezler, hükümeti güven oylamasında ve Prespa Anlaşması'nda destekleyip, güvence sağladılar. Merkel'in ziyaretinden hemen sonra, Çıpras'ın ANEL (Bağımsız Yunanlılar Partisi-hükümet ortağı) ile olan yol ayrımına gitmesi çarpıcıdır. Yeni Demokrasi Partisi'nin de çatışmayı, anlaşmanın oylanmasıyla sonlandırıp devamını getirmemesi de gene çarpıcıdır. Emperyalistlerin bölgedeki saldırgan arzularına hizmet eden, hükümetin kendini "Anti-milliyetçi anti-faşist" gösterme girişiminin ve "yazar ve sanat dünyasından" toplanan yüzlerce imzayla, bu politikanın barışa ve halkların eşit kardeşliğine

hizmet ettiğine "güvence olması", hükümetin başarısına değil var olan "boşluğa" dayanmaktadır. Bu bölge halklarının ortak mücadele yöneliminde, savaş ve emperyalizm karşıtı hatta halkın içinde mücadele eden, burjuva sınıfın kuyruğu olmayan militan bir anti-emperyalist solun yokluğudur.

2018'in başından bugüne kadar, sol ve mücadele güçleri olarak kendini gösterenlerin ezici çoğunluğunda

politik yönelim anlamında, yukarıda bahsini ettiğimiz iki burjuva yaklaşımın etki ve yansımalarını gördük. Bir yaklaşım "Üsküp'ün soydaşlarını bağımsızlaştırma" ve açık ya da gizli bağımlılık ilişkisini güçlendirme veya yeni koruyucu arayışı kaygısı ile Prespa Anlaşması'na karşı çıkarken. Diğeri yaklaşım ise, ABD ve Almanya'nın "dayılığı" ile komşu halkın "kendi kaderini tayin etme" fırsatını değerlendirmesidir. Bir dizi güç, bu çeşit bir "Enternasyonalizm" ile hükümeti ve hükümet politikasını es geçerek veya unutarak anti-milliyetçi, anti-faşist mücadele verdiklerini sanmaktadır.

SAĞA VE GERİCİLİĞE DOĞRU YENİ BİÇİMLENME

Çıpras ile bütün bu gelişmelerle, siyasi sistemin, partilerin ve hizmetkarlarının yeniden biçimlendiği noktada hem fikiriz. Daha doğrusu, kaçınılmaz ve zorunlu olan yeniden biçimlenme sürecinin daha da yoğunlaştığıdır. Çünkü, ilk olarak, temel politik güçlerin tamamlayıcı unsuru olanların (ANEL, Potami, Levendis) dayanamayacakları ve uzun ömürlü olamayacakları uzun zamandır kendini gösteriyordu. İkinci olarak, kötü

emperyalistlerin bölgedeki adımları yoğunlaşacak, anlaşmanın onaylanmasında engel teşkil etmemesi için ikinci plana itilen ekonomik sorunlar ön plana çıkacaktır. Hükümetin uygulanması için ilan ettiği "Halk dostu işlerin" sonraki haftalarda etkili olması o kadar da kolay olmayacaktır çünkü gerçekliğin zorlukları daha fazla kendini gösterecektir.

Burjuva sınıfının, hükümetin ve diğer partilerin, gerek bölge ile ilgili üstlenecek rol olsun gerekse de ülke içindeki ekonomiyle ilgili gelişmeler noktasında "tek belirleyici" olma durumunun, mit olduğu kendini göstermektedir. Jeo-politik, sosyo-ekonomik olarak ülkenin nasıl yol alacağına dair, emperyalistlerin sürekli müdahalesine, yeni çerçevelere ve anlaşmalara ihtiyaç duyulduğu ortaya çıkmaktadır. Bunlar, bölge halklarını ve halkımızı tehdit eden, halk ve işçi karşıtı müdahale ve yaptırımlardan başka bir şey olmayacaktır. Uluslararası, Avrupa ve bölge düzleminde var olan rekabet, egemenlerin anlaşmasının kolay olmadığını göstermektedir. Bu açıdan, siyasal olgulardaki gerici kaymaların büyüklüğüne rağmen, sistemin seçimlere hazırlanması "gecikmiştir." Bir yandan sorunlu ama diğer yandan da sallantılı olan Altın Şafak'ın sistem tarafından kullanılması sorunu noktasında aşırı sağda yapılan yoğun kulis çalışması bu durumun göstergesidir.

Kesin olan şudur ki, halkın kendi sorunları ve çıkarlarının "yönetimini" eline alması yöneliminde hareket edebilmeli ve etmelidir. Burjuva şantajların boyunduruğundan kurtulacak, sermaye ve emperyalizme tamamen karşıt olacak, kendi mücadele dinamiklerini ve hedeflerini oluşturacak davayı ele almalıdır. Zor bir döneme giriyoruz, "seçimler geliyor" diye değil tabii, güç dengesi halk ve sistem güçleri aleyhine hem içerde hem de dışarda daha da kötüleşirken, daha kötüsüne de hazırlık yapıyorlar. Sonuç olarak, gidişatın tersine çevrilmesi ve mücadele ve kavga güçlerinin oluşturulması için kararlılıkla ve ısrarla çalışılmalıdır.

***YKP (ML)'nin yayın organı olan Proletarya Bayrağı'nda yayınlanan makale, antigeitonies3.blogspot.com sitesinden Yeni Demokrasi için çevrilmiştir.**

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Niyazi Sezgin: Dersim Mazgirt İbimahmut köyünde dünyaya gelen Niyazi Sezgin, Dersim Babaocağı köyü Tülük mezrasında 24 Şubat 1988'de çıkan çatışmada ölümsüzleşti.

Rıdvan Karakoç: Şubat 1995'te gözal-

tında kaybedildi.

Ulaş Bardakçı: 19 Şubat 1972'de sabaha karşı kaldığı evin kuşatılması üzerine çıkan çatışmada THKP-C üyesi Ulaş Bardakçı şehit düştü.

geçmişe sahip merkez sol olan KINAL (Değişim Hareketi-sosyal demokrat PASOK'un devamında oluşturulan merkezi ittifak çn.), ısrarlı yeniden canlanma çabalarına rağmen, hala "kendi sözünü" ve yolunu bulmuş değil. Üçüncü olarak, Yeni Demokrasi, ciddi çelişki ve sorunların altında ezilmekten, emperyalist efendilerinin politikalarını savunmakta öncü rol oynayamamaktadır. Dördüncü olarak, SYRIZA ise yeniden biçimlenmenin -Çıpras bunu söylemekten kaçınmakta- ana unsurudur. Yaşadığı üçüncü memorandum "baskısı" olmadan ve hizmet ettiği tüm politikaların desteğini de arkasına alarak, önümüzde ki milletvekilliği seçimlerinde, nasıl bir rol ve perspektif ile ortaya çıkacağını "bulması" gerekmektedir. ANEL ile ortak hükümet olmadığı bu durumda, kendi tercihlerini "özgürce" sunma zorunluluğunu (Seçim sonrası kurulacak hükümet için ittifak arayışları kast edilmektedir- çn.) yoğunlaştırmaktadır. Ragusilerin (eski sosyal demokrat parti yöneticisi-çn.) ya da daha ötesi Yorgo Papandreu (Eski sosyal demokrat Başbakan-çn.) gibilerle oluşan "İlericilerin çoğunluğunun yönetimi" yanıt olarak kendisini gösterirken, yeniden biçimlenmenin de gerici ve sağ oluşunu göstermektedir.

Seçimlere kadar olan süre, her koşulda ve politik açıdan uzun bir süre. Prespa Anlaşması'ndan sonra, em-

HER ŞEY SUSTUĞUNDA DAHI SANAT KONUŞUR

Topluşsal tarih içinde ortaya çıkan her sorun yine aynı toplumsal diyalektik içinde çözümünü de barındırır. Diyalektik süreç dediğimiz şey sürece dahil olanların girmeye mecbur oldukları çatışmalar alanıdır. Sanat da bu alanda kendisini var eder ve süreçtekilere etki eder. Süreçleri toplumsal tarihin sınıflar çatışması penceresinden yani materyalist tarih görüşte fark ettiğimizde onun sınıfsal niteliğini başka bir ifadeyle zorunluluk ve özgürlük sorununu, siyasal ideolojik mahiyetini de görmüş oluruz.

Süreçlerin egemen kültürünün o süreçteki hakim olan sınıfın kültürü olduğunu ve hakim sanatın da aynı sınıfa ait olduğunu bilmeyenimiz yoktur. Bugün devletin propaganda ve düşünsel süreçleri yönetme aygıtları olarak işlev gören mecralardaki görsel, işitsel yapıtlara bakıldığında mevcut iktidar görüşüyle örtüşüğünü görmek mümkündür. Buna mukabil toplumsal diyalek-

tik süreçlerin çatışmalarla evirildiğini bildiğimizden egemenlerin hakim olduğu mecralarda görünür olmasa da ezilen sınıfın kendi kurumlarında, açtığı başka alanlarda, doğrudan ya da vasıtalı olarak ulaşımıyla toplum içinde yaygın bir sanatı da mevcuttur ve bu hakim sınıf iktidarıyla açık veyahut örtük çatışma halindedir. Diyalektik sürece dahil olan her şeyin bu çatışmaya dahil olma mecburiyeti yasası gereği bu böyle olmak zorundadır.

Sınıflı toplumlarda gerçekleşen açık-örtülü çatışma bir iktidar, bir özgürlük talebidir. Zira süreçlerin öznelere çatışmanın karşı tarafını bertaraf ederek sürece hakim olacaktır. İlerleme, idade etme ihtiyacı görünür biçimde ihtiyaç olarak hissedilmese de –bilgisine vakıf olunmasa da böyle gerçekleşecektir. Taraflara ait olan sanat da çatışmanın en önemli silahı konumundadır. Çelişmelerin toplumun çoğunluğu tarafından görünür olmadığı zamanlarda –çelişmelerin uzlaşır görüldüğü zamanlarda- dahi sanat, çelişmeyi hatırlatacak kadar konuşmaya devam eder. Onun este-

tik mahiyetinde gerçeğin işlenmesi mevcuttur. Başka bir ifadeyle, onun estetik işlenmesi gerçeğe dairdir. Sınıfsal niteliğin ona kazandırdığı şey ise, verili olanı aşan, sadece kendini değil, toplumsal sürece dahil olanları da dönüştüren mahiyettedir. Çünkü sınıfsal mahiyet sadece ayna misali gerçeği yansıtmakla kalmaz aynı zamanda onu yeniden üretir; gelecek yönsemesi içinde üretildiğinde mevcut olanın değiştirilmesi talebini açık edip gelecek hakkında da bilgi verir. Anlaşılabileceği üzere ve ısrarla vurguluyoruz ki sanat özel bir bilgi biçimidir.

Bu hakikatin idrakinde olduğunda, toplumsal diyalektiğin çatışmalı badiresinin ne kadar çetrefilli olduğunun, aynı zamanda o badireden nasıl çıkılacağına da farkında olacaktır. Vurulduğu zincirin farkında olmayanların özgürleşmesi mümkün değildir. Özgürleşme, zincirin farkında olduğu andan başlar. Örgütlenme önemli olsa dahi ezilenlerin sanatının muhalif mahiyeti önemli olsa da, sanatın egemen sınıfa sistematik taarruzunu mümkün kılacak örgütlenmenin tertibi daha önemli bir şeydir

hatta sanatsal bağlamda süreci içeriye taşıyacak tek şeydir.

Bu halde, materyalist tarih görüşüne sahip sanatçıların kendiliğindencilik problemini aşarak sanat alanında da kurumsallaşarak gerici egemen iktidara sistematik çözümcül yıkıcı taarruz etme sorumluluğu vardır ve bu acil bir görevdir. Gerici iktidarlara alışıla edilerek yeni sürecin örgütlenmesi mücadelesi, tek başına sanatçının yürütebileceği bir süreç olmaması gerçeğinden hareketle, kitlelerin süreç hakkında bilgilendirilmesi, kendinin ve sürecin bilgisinin verilmesi, bu alanın, egemenlerin yanıltıcı bilgi saldırılarından uzak tutulması için kitlelerin sürece bilinçli dahil bağlamında da önermemiz hayattır.

Son söz olarak tekrar edelim ki sanat vardır ve o konuştuğunda insanın çaresiz, seçeneksiz olmadığını hatırlatır, çareyi ve seçeneği işaret eder.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

 [yenedemokrasi1](#)

 [yenedemokrasi gazete](#)

 [yenedemokrasi](#)

 yenedemokrasi gazetes i@gmail.com

yenedemokrasi2.net

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi** Gazetesi ■ **Sahibi ve Yazışmaları Müdürü:** Tuba Apaydın ■ **Yayın Türü:** Yaygın Süreli

Umud Basım Yayıncılık ■ **Yönetim Yeri:** İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İSTANBUL ■ **İletişim:** 0212 235 20 22 - yenedemokrasi gazetes i@gmail.com

Baskı: Yön Matbaası ■ **Adres:** Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi, B Blok, 1. Kat No: 366, Zeytinburnu/İSTANBUL ■ **Tel:** 0212 544 66 34